

"Dacă trăiești cu impresia că educația e scumpă, încercați ignoranța." – (Derek Bok, președinte, Harvard University)

ATELIER DIDACTIC

Publicație periodică a Casei Corpului Didactic a Municipiului București

EDIȚIE NOUĂ
ON-LINE

ISSN 2501-1901
ISSN-L 1583-6584

NR. 22/Februarie 2023

Din 1999

ATELIER DIDACTIC

Ziua Națională a Lecturii. 15 februarie 2023

Cuprins

Martha Arhip	Pag. 4	Gabriela Moise	Pag. 44
Daniela Soare	Pag. 6	Larisa Elena Stoica	Pag. 46
Adriana Butoi	Pag. 8	Mariana Firtat	Pag. 48
Irina Mădălina Chiriac	Pag. 10	Camelia Chirchiboi	Pag. 50
Marinescu Mirela	Pag. 12	Marinela Mădălina Răsuceanu	Pag. 52
Mihaela Mircea	Pag. 14	Mădălina Gabriela Toader	Pag. 56
Elena Daniela Ștefan	Pag. 16	Daniela-Magdalena Oncioiu	Pag. 58
Liliana Simona Mihăilă	Pag. 18	Cristina David	Pag. 60
Simona Mihaela Ștefănescu	Pag. 20	Elena-Alina Dârmină	Pag. 62
Silvia Nicoleta Baltă	Pag. 22	Ilie Cățoiu	Pag. 64
Silvia Cornea-Duțu	Pag. 24	Luiza Simionov	Pag. 68
Zinica Ionescu	Pag. 28	Daniela Arsene	Pag. 70
Silvia-Nicoleta Bolea	Pag. 32	Isabel Lazăr	Pag. 72
Mihaela Soare	Pag. 34	Camelia Săpoi	Pag. 76
Camelia obreja	Pag. 36	Elena-Alina Grecu	Pag. 78
Bogdan Andronache	Pag. 40		

A scrie o carte este o chestiune de curaj, a o citi nu înseamnă mai puțin.

— Erich von Daniken

Atelier AD Didactic

Din lucrările editate:

Anul acesta, în 2023, se împlinesc 20 de ani de la înființarea Editurii Atelier Didactic a Casei Corpului Didactic a Municipiului București. Mai exact, 19 februarie 2003 este data de naștere a editurii noastre, care și-a propus, de la început, să fie un sprijin pentru activitatea cadrelor didactice, editând lucrări cu caracter didactic și științific necesare desfășurării procesului instructiv-educativ, dar și alte lucrări importante, cu valoare practică și teoretică.

Atelier Didactic numără peste 200 de lucrări pe care le-a editat în cei 20 de ani, cum ar fi:

- lucrări ale unităților școlare, rezultate în urma proiectelor, simpoziunelor, conferințelor organizate,
- lucrări de autor din domenii diverse, de la beletristică până la lucrări tehnice,
- lucrări de doctorat și gradul didactic I,
- manuale școlare, ghiduri
- reviste școlare etc.

Vă așteptăm în continuare în editura **Atelier Didactic** cu noi proiecte și lucrări interesante, pe care să le aducem împreună la lumina tiparului clasic sau digital.

www.ccd-bucuresti.org

atelier.didactic@ccdbucuresti.org

**Redactor,
Documentarist Laura Rudeanu**

MARTA ARHIP

Visul unei fete puțin timide și foarte visătoare din orașul Moinești, din județul Bacău, a fost să scrie, să scrie așa de bine încât <Doamna de Română> să fie mândră de ea și să o laude în fața clasei. Am reușit și am continuat până azi, timp de 22 de ani când

sunt eu <Doamna de Română>, la Școala Gimnazială Nr. 31 din București, străduindu-mă să insuflu elevilor mei visul de a scrie, de a scrie bine, corect, mult, frumos, cu tâlc și, mai ales din inimă.

Maturitate

Mi-au crescut privirile
Fără să știu,
Fără să vreau,
Paralele și fără sprijin.

Mi-au crescut privirile
Simplu și firesc,
Fără regrete
Din ape verzi și ceruri violete.

Mi-au crescut privirile
Și nici dacă ar fi fost aripi
n-ar fi fost
atât de ascuțite și îndrăznețe.

Dintr-o dată, însă,
Privirile mele – maturele-
Au înnebunit ...
de tine.

Ploaie, jură !

Privește
cum plouă pe sufletul meu!
Și jură , jură
că nu ai puterea să fii ploaie!
Nu e ură,
nu e teamă...
Nu pot cânta
Cum se plictisesc
minutele și încă
promite-mi că
nu te vei întoarce
cu focul viu.
Ploaie, jură, jură!

Un joc cu vorbe

Cuvinte – curcubeie de scânteii,
Cuprinse-n raze și idei,
Cântați și plângeți pentru noi,
Cu sunete – degete moi.

Pe coarde de chitări divine
Vă adunați în gând la mine,
Să pot s-aștern măiastrul cânt,
Să râd și să trăiesc,
Să cânt.

Veniți trimise din înalt
Să căutați un cuib ales.
Eu vă primesc și vă transform

Mă cumpăr...

Eu port povara unui cer pe tâmpile.
Mai greu de-atât, ce-ar mai putea să se întâmple?
Mi-e gura înghețată de focul cel divin.
Dacă mă chem, cum aș putea să spun că n-am să vin?
Mai am pe pleoape două piei de îngeri.
Dacă m-adun, oare m-aș pierde în răsfrângeri?

Mă mistuie clepsidra de verbe și muriri...
Mă drămuiesc din alge cu ierni și izbăviri ...
Mă șterg pe frunte cu un minut celest,
Mă cumpăr de la viață
Să simt că mai trăiesc.

Credeam....

S-a pârguit în chihlimbarul din privirea ta
un dor cu gânduri luminoase,
din tinerețe și din lunci
cu sălcii ca smaralde mângâioase.

Și s-a cristalizat pe gura-ți rubinie
un vechi oftat scăpat dintr-o ispită,
ca să îmbie-n toamna timpurie
o amintire încă netrăită.

M-am prins în leasa mâinii tale
Ca într-un cuib de albatroși târzii,
Ce-și poartă-n zgomot de petale
Speranțe despletite și mierii.

Purtasem, cred, de mai-nainte
Un dor în haine de hoinar,
Dar luminarea unei clipe
Mi te-a adus și te-a lăsat în dar.

Că ni s-a scris în cartea cu ursite
-Din vremuri despre care noi nu știm-
Să fim uniți și să silabisim cuminte,
Uitate nunți și ierni fără hotar.

DANIELA SOARE

Bun găsit!

Sunt Daniela Soare, educatoare pregătită de un liceu pedagogic în perioada 1979-1983.

Din septembrie 1983 îmi desfășor activitatea la *Grădinița cu Program Prelungit „Țara Copilăriei” Călărași*, jud. Călărași, aceeași grădiniță unde mi-am desfășurat activitatea de preșcolar în perioada 1968-1971.

Până în anul 2006, am condus serii/grupe de preșcolari, folosindu-mă de harul moștenit și utilizând metode și tehnici care mai de care mai avangardiste, lucru pentru care, eu și copiii mei ne-am bucurat în fiecare zi de rezultatele noastre comune. Și am fost fericiți!

Din 2006 am devenit directorul grădiniței și viața mea s-a schimbat. Am învățat din mers ce înseamnă să fii îndrumător de practică pedagogică, responsabil grupă metodică, metodist, formator, mentor etc. Am învățat cum să unesc un colectiv, cum să cunosc oamenii, cum să-i valorizez. Am învățat ce este o echipă și cum funcționează, am învățat despre leadership și management, calitate în

educație, inovație în educație, expert în educație....am învățat multe, inclusiv să fiu mulțumită și fericită fără a mai avea grupa mea de preșcolari. Acum am 10 grupe, 20 educatoare, personal didactic auxiliar și nedidactic.

Între timp am urmat o facultate care m-a licențiat în management și un program de master *Mentoratul în educație*. Dorința mea pentru dezvoltarea profesională continuă! Am doar 57 de ani! Am timp!

Sunt fericită să fiu aici!

Ups! Era să uit: Ca orice om, am și eu hobby-uri: teatru (actor amator), muzică (cânt la chitară), poezie (scriu gen liric), pictură (mai ales pe pietre), motociclism (conduc o Yamaha Drag Star).

dincolo de limite

este evident că astăzi
continuăm să trăim
într-o lume cu dialoguri artificiale
sau chiar fără

orice lucru impus
naște opoziție

ne preocupă înțeleșurile ascunse
nedreptatea nu-i doar posibilă
ci și probabilă

mormăim absurdități
de fapt
ne-am petrecut toată viața
făcând asta

cine ține frâiele regulilor
după care se conduce lumea

că există răspunsuri adecvate
la-ntrebare
mă îndoiesc

la prima vedere
pare simplu
dar nu totul
se întâmplă așa cum gândim
sau cum am dori

și-atunci
să renunțăm
la a emite

cei care vor fi furat albastrul

vor crede că cerul e al lor

unii îl vor ascunde în subsolul paginilor
nescrise
alții îl vor acoperi cu vorbe fără rost

vor fi atât de hapsâni încât
se vor înghesui
și vor uita
cum se respiră individual

vor încerca să-l răstoarne
doar pentru a fi siguri
că-l au la picioare
îi vor pune gratii
și lanțuri
cu o mie de lacăte
apoi vor înghiți chei

(îi veți recunoaște ușor
se vor uita urât
și vor face lucruri groaznice)

puțini însă
vor fi cei care
se vor strădui
să-l împartă
la doi
la cinci
la toți

în definitiv
soarele răsare
și apune
pentru toată lumea

camuflaj de piață

sunt destui cei care
cred că
dacă-și dau pe trup cu aur
devin zei
(de fapt
joacă un teatru ieftin)

dincolo de considerația asta
cei mai mulți
nu se acceptă
ba chiar
își reprimă
autenticitatea

viața lor în societate
devine ciudată
câteodată tragicomică

dacă s-ar întoarce
la prima copilărie
ar înțelege
de unde vin nefericirile
și frustrările

oricum
omul
are un caracter egoist
(așa spun specialiștii)

Vând pitici de grădină

Pătratul ăsta c-o ușă deschisă în interiorul meu
mă obligă să țin lumina aprinsă, ca nu cumva să-mi
umblă vreun gând neașezat și să-mi strice ziua, care,
de fapt, a început să se scurgă încă de ieri, când eu
credeam că s-a-ncheiat cealaltă.

Vorbesc de cea în care deja îmi ferisem
creierul de inamicii cu fes, care fac ce vor, când vor!

Nestăpâniții ăștia mici sunt mereu veseli, așa
că n-am cum să mă supăr pe ei; dar nici nu-i mai
vreau!

Cuiul din scândura arsă

Avea o minte ascuțită și-un trup mic, dar
tare ca fierul. Credea că are un rol important, de
aceea părea sigur pe el și pe ceea ce ar fi putut
face în alte condiții... dar frigul de-afară i-a
schimbat traseul... i-a deturnat toate visele pe care
le-a purtat încă de pe vremea când ursitoarele i-au
șoptit la cap.

Se pare că azi, pe-un fundal de muzică și
poezie, ne spune adio! Roșu-n obraz și-nflăcărat...

ADRIANA BUTOI

M-am născut toamna, într-o zi de octombrie, 1976...în Bărăgan...

Sunt profesoară de limba franceză, în prezent inspector școlar pentru management instituțional în cadrul Inspectoratului Școlar Județean Călărași.

În lumea poeziei sunt la al patrulea "pas", în vara anului trecut a apărut cel de-al patrulea volum de poezie,

"Perpendicular pe primăvară".

În lumea cea de zi cu zi, trăiesc alături de o minune pe care mi-a dăruit-o Dumnezeu, copilul meu de 16 ani, Andrei...

Cu bucurie și drag de cuvânt, vă trimit cinci poezii din ultimul meu volum.

poveste din hexagon

lasă continentele la locul lor
 nu vezi că oamenii mari locuiesc pe planete albastre
 și cumpără creioane colorate
 pentru crestele cele mai înalte
 tu ești deja acolo cu bagajul făcut
 doar că ți-a scăpat un vis din buzunar
 iartă-te singur
 azi am aflat rețeta
 și nu mai filosofa precum Micul Prinț
 în căutarea traseului perfect
 ia-o de la capăt
 poți să începi cu monotonia cafelei de dimineață
 cu ziarul online
 muzică faină
 poezia ta
 și recompune-ți visul
 desenează-ți
 muntele
 continentul
 planeta albastră
 nu uita creioanele colorate

Perpendicular pe primăvară

Te recompun în clipa din trecut,
 Te inventez în clipa viitoare.
 Îți spun și da și nu.
 Nu-ți spun nimic.
 Îți spun în gând
 Că răsăritul tău răsare-n mare.
 Respir timid
 Din doi în doi
 Un ritm prezent
 În care se aude doar mirarea.
 Pian tăcut ți-e sufletul,
 Să știi...
 Și-o partitură mută
 Întrebarea.
 Eu sunt mai jos
 Pe trepte de pământ,
 Și lumea mea e simplă, mărginită
 De linii drepte
 Orizont răsfânt
 În palma-ți caldă, plină de cuvânt
 Și înverzită.
 Mă recompun în clipa din trecut,
 Mă inventez în clipa viitoare.
 Îmi spui și da și nu.
 Nu-mi spui nimic.
 Îmi spui în gând
 Că răsăritul meu răsare-n mare.

Uragan cu șapte capete

Se mișcă lumea-n două sensuri
 Precum se mișcă nebunia
 Și primăvara-și pune dresuri
 Uitată-i e copilăria .
 Copacii-s plini de flori de plastic
 Pământu-i un rotund mascat
 Un Făt-Frumos deloc fantastic
 Cu un cal alb, de cumpărat.
 Și-o domnișoara prea grăbită
 Se unduiește pe asfalt
 E-o Cosânzeană răzvrătită
 De prea absurdul turmentat.
 Se mișcă lumea-n două sensuri
 Precum se mișcă nebunia
 La colț se vinde pâinea caldă
 La știri se vinde isteria.

Dovadă de fair play

aproximativ întâmplător
 caut remediul pentru o durere obișnuită
 fizic vorbind
 și-apoi alerg spre noi
 printre rânduri de lumini artificiale
 mâna dreaptă are rolul ei pe cercul fabricat
 pentru direcții sigure
 nicidecum best-fake-uri
 reiau drumul printre anonimi
 într-un loc
 în care
 se întâlnește timpul de orice fel cu alt timp
 descopăr posibilă asocierea unor cuvinte simple
 fie ele și exagerate
 așez între ecouri
 liniștea obișnuinței
 uite
 soarele
 așteaptă aceeași dimineață
 cu roluri inversate
 nu caut vreun final fantastic
 probabil
 am lăsat deoparte refrenul drumurilor identice
 pentru că nici frustrările nu au rațiuni asemănătoare
 destinația e oricum
 o aglomerație de sensuri

IRINA MĂDĂLINA CHIRIAC

DESPRE MINE...

Cine sunt EU?

Sunt un om printre oameni, un profesor din cancelaria națională, mama Evei și a lui David, soția ce se vrea logodnică de-a pururi (cum spunea Arghezi) pentru un bărbat ireal de bun, un cal de cursă lungă, o salcie plângătoare pe un mal de râu șăgalnic, un

gând ascuns într-un buzunar, o părere de rău că timpul e ireversibil, o cititoare fidelă a lui Caragiale, o împătimită a talazurilor unei singure mări, un pas pe nisipul fierbinte al vieții de aici, un strop de ploaie caldă de vară, o frunză ce încă mustește de verde, un etern spectator dintr-o sală din orice teatru al lumii, o consumatoare constantă de ciocolată, o lacrimă sărată de dor de mama plecată devreme și departe...

Scrisoare către fiica mea, EVA

București, 17 decembrie 2018

Rază de soare,

Am ales să îți scriu, pentru că eu îmi dezvelesc sufletul mai ușor prin cuvinte, iar tu nu ai timp să mă ascuți. Așa că printre teze, cursuri de limbi străine, dicționare, atlase de anatomie, oferte de parfumuri va sta rătăcită scrisoarea aceasta virtuală, pe care o poți accesa ori de câte ori vei găsi potrivit să mai primești lecții de viață.

Accept cu greu faptul că ai crescut. Ai învățat să zbori, iar gândul că va veni clipa în care zborul te va purta departe de mine, mă urmărește obsesiv, producând adevărate cutremure sufletești. La capitolul teorie, eu stau foarte bine: știu că nu aducem pe lume copii pentru noi înșine, că familia este un cuib de care te desprinzi pentru a construi un altul, că zborul e incursiunea către lume...Practic, însă, mă comport empiric, acționez emoțional și nu vreau să cred că vine o zi în care cuibul meu va fi gol.

Lecția de azi este despre zbor...Tu ești o pragmatică, ai o minte matematică și atunci îți voi scrie succint decalogul zborului, de care să ții seama, puiul meu, atunci când vei porni spre zări necunoscute:

- 1) zboară lin, ca să ai timp să vezi frumusețea din zărilor albastre, piscurile semețe ale munților, nisipul fierbinte, talazurile mărilor nesfârșite;
- 2) nu te grăbi să ajungi la destinație, drumul e de multe ori mai frumos decât punctul final al călătoriei, drumul e inițiatic, e mister, e magie;
- 3) oprește-te din când în când să te odihnești și să te bucuri de mare, de cărți, de ploii, de primăveri;
- 4) în zborul tău privește și la cei care sunt în urma ta, iar dacă îi poți ajuta nu ezita să o faci; povestea cu binele care se întoarce este reală, binele are efect de bumerang;

- 5) refuză elegant captivitatea; viața în colivie, fie ea și colivie de aur este tristă;
- 6) zboară acolo unde simți că ești fericită, unde aerul îți prieste, unde sufletul tău este plin de lumină;
- 7) din călătoriile tale nu lua magneți pentru frigider sau căni inutile inscripționate cu nume de capitale, ci ia emoții și energii ale locurilor prin care ai fost ca să poți trăi cu sens;
- 8) nu zbura mereu singură; știu că în doi ai uneori senzația că stai pe loc, dar ai și bucuria de a te vedea pe tine însăși în oglinda ochilor altcuiva, iar a te ține de mână cu un om pe care-l iubești face uneori cât o viață;
- 9) ai grijă de aripile tale; nu le amaneta pentru nimic în lume;
- 10) când vei fi obosit de-atâta zbor, nu uita să te mai întorci și acasă...acolo unde și eu, și tata, și ai tăi toți cei pe care îi porți în palma stângă te așteaptă!

Am terminat cu sfaturile...Acum mai vreau să știi că te cunosc și te iubesc de pe vremea când erai un licăr în ochii frumoși ai tatălui tău!

Cu dragoste,

Mama

MIRELA MARINESCU

Sunt profesor pentru învățământul primar la Colegiul Național Școala Centrală din București, metodist ISMB, responsabil de cerc pedagogic și formator, membru în Corpul experților în educație. Am publicat ca autor unic numeroase lucrări printre care amintesc: *Comunicare în limba română (clasa pregătitoare)*, *Mi-a spus o zână (Ghid metodic pentru predarea lecturii la clasele primare)*, *Elefântelul cel grăbit (povești educative pentru copii)*, *Magazin pentru furnici (poezii pentru copii)*, *Seara de vis*

(poezii, scenete, cântece), *Stă la soare o buburuză (poezii pentru copii)*, *Limba română (Culegere pentru clasele II-IV)*, *Caietul elevului (Matematică cls. a II a)*, *Caiet de abilități practice*, *Ursulețul leneș (cd cu povești pentru copii)*, *Mare bal*, *Petrecere în pădure*, *Cântați cu noi*, *Ninge de sărbători*, *Poveste de pe lac (cd-uri cu muzică pentru copii)*. Am fost coautoarea următoarelor lucrări: *Manual de Educație muzicală (clasa a III a)*, *Play – Based Teaching in Primary School*, *Abecedar muzical*.

Magazin pentru furnici

Aricelul Pogonici
 Și-a deschis printre urzici
 Magazin pentru furnici.
 Are boabe, foi uscate,
 Turtă dulce și mărar.
 Poți să mergi la el să cumperi
 Cu un leu în buzunar.

Iepurașul și vulpea

Iepurașul, în papuci,
 A pornit-o pe cărare ...
 Caută niște lăptuci
 Să mănânce cu sarmale

Se tot uită-n stânga, 'n dreapta ...
 Dar ce-apare dintre nuci?
 E cumătra cea vicleană!
 Cum să fugă în papuci?!

Broscuța

O broscuță mică, grasă,
 Stă ascunsă după casă;
 Ar vrea niște cozonac
 Cu stafide și cu mac.

Nu vine să-mi ceară mie
 Că i-aș da și o felie
 Stă și rabdă: Oac, oac, oac,
 Bun ar fi un cozonac!

Martinică

Martinică-i supărat
 Doar un fagure-a mâncat
 Și tot strigă: mor, mor, mor,
 Văitându-se de zor.

Ce să-i dăm noi de mâncare?
 Miere dulce din borcane,
 Fructe bune de pădure
 Sau mai bine niște mure?

Bau – Bau

Dragii mei, știți ce-am aflat?
 Că Bau – Bau s-a supărat
 Și-a pornit-o-n lumea mare
 Cu rucsacul la spinare.

Nu-i mai sperie pe pici,
 Bagă frica în bunici
 Că mereu îi pedepsesc
 Când se-ntâmplă de greșesc.

Nici părinții n-au scăpat-
 Căci întruna l-au strigat:

- Hei, Bau – Bau care n-ai dinți,
- Nu avem copii cumiști!

Iepurașul care nu spune “Mulțumesc!”

Într-o vizuină ascunsă în lanul de secară locuiește Fifi. Poate că vi se pare comun numele lui, dar să știți că nu este deloc un iepuraș ca oricare altul. Lui nu îi place să spună “Mulțumesc!”. Dacă bunica-iepuroaică îi aduce un morcov proaspăt, când vine duminica în vizită, el îl ronțăie pe dată fără să -i întoarcă măcar un zâmbet celei care întotdeauna îl răsfăță și îl ajută la teme pe care trebuie să le pregătească pentru școala iepurașilor. Nici bunicului-iepuroi nu-i spune “Mulțumesc!” atunci când își face timp special pentru el ca să îl ducă la plimbare în câmpul de trifoi sau în grădina de legume. Degeaba i se repetă neîncetat ce este bine să facă și ce nu. Nu îl auzi spunând “Mulțumesc” nici măcar cu jumătate de gură. Mereu aceeași și aceeași poveste. De ce trebuie să mulțumesc? Nu e mare lucru că am primit un cadou! Îl pot înapoia dacă este nevoie, că nici măcar nu-mi place...

Supărat pe iepurașul cel încăpățânat care nu dorea să-l rostească, cuvântul “Mulțumesc” a plecat într-o zi din dicționar. Era curios să vadă dacă și ceilalți iepurași fac la fel ca Fifi. I-a vizitat mai întâi pe iepurii de casă. Când le-a sosit în prag, aceștia, sperioși din fire, au rupt-o la fugă prin grădină. S-au ascuns printre straturile de varză și îl priveau de acolo mirați pe străinul care tocmai sosise. Să știți că toți iepurii se tem de cei pe care nu îi cunosc! “Mulțumesc” știa însă acest lucru și a încercat să fie prietenos. Le-a oferit tuturor morcovi proaspeți. Le-a povestit că este prietenul iepurașilor cumiști și că nu le va face nici un rău. Îi privea cu atenție. Erau foarte simpatici cu urechile lor ciulite la tot ce mișcă. Însă, chiar dacă erau speriați, nu au uitat să spună “Mulțumesc” atunci când au primit de mâncare. Acest lucru l-a bucurat pe musafirul plecat din dicționar. Curios din fire, i-a întrebat unde știu să mulțumească. Au răspuns că de la părinți, dar și de la școala iepurașilor. Profesorul-iepuroi le explicase că trebuie să spună “Mulțumesc” atunci când primesc un dar, un cuvânt de laudă sau un sfat. Iepurașii făcuseră întocmai cum fuseseră învățați.

Chiar și iepurii de câmp spuneau “Mulțumesc”. Pe ei i-a găsit cuvântul magic în lanul de ovăz. Adunau mâncare pentru cină. Erau foarte harnici și își mulțumeau unii altora pentru ajutor. Așadar, poți să fii politicos și în câmp și în casă. Purtându-te bine cu ceilalți, îi respecti atât pe ei, dar și pe tine. Betina, o iepuroaică cu blana gri-cenușie, îi spunea mamei ei “Mulțumesc!” pentru că o ajutase să-și ridice coșulețul. La fel a făcut și Vasilache, vecinul ei, când bunicul-iepuroi i-a oferit un mănunchi de păpădii gustoase adunat chiar de el. Cu toții spuneau “Mulțumesc” atunci când li se oferea ceva. Numai Fifi era altfel decât ceilalți iepurași. Așa că “Mulțumesc” a decis să îi roage prietenii, dar și pe cei din familie să nu îl mai ajute niciodată și să nu îi mai dea morcovi nici chiar de ziua lui. Simțindu-se părăsit de toți, nu înțelegea ce se petrece. Era foarte trist. Nu-l mai interesau nici plimbările prin grădina de zarzavat, nici salatele delicioase de morcovi, nici cerealele bine uscate. Ca să-l ajute să înțeleagă, “Mulțumesc” l-a transformat într-un fluturaș argintiu și l-a dus pe la toți iepurii de casă și de câmp din ținut. El a văzut cât erau de iubiți și apreciați aceștia pentru că știau să se poarte. Toate astea, cu un simplu “Mulțumesc”. I-a părut rău că fusese încăpățânat și nu o ascultase pe iepuroaică. A înțeles că greșise și că își pierduse amicii din cauza felului în care se comportase cu ei. După cele văzute și auzite, s-a hotărât să-și recâștige prietenii.

Să știți că el chiar acum îi spune mulțumesc unui alt iepuraș care i-a împrumutat mingea în câmpul de trifoi. Este foarte fericit pentru că acum știe să se poarte. Nu va mai uita niciodată să spună “Mulțumesc!”.

Dacă vrei să fii iubit și respectat, trebuie să ai grijă cum te porți cu ceilalți!

MIHAELA MIRCEA

M-am născut în Com. Costeștii din Vale, Jud. Dâmbovița, la 16 mai 1967. Absolventă a Facultății de Științe Umaniste din cadrul Universității „Valahia” din Târgoviște-Specializarea Limba și Literatura Română/Limba Franceză. În prezent sunt profesor de Limba și Literatura Română la Școala Gimnazială „Emil Racoviță” respectiv Școala Gimnazială Nr.134 București.

Activitate literară:

Vol. „Pe urmele pașilor mei”(versuri) Ed.Singur, Târgoviște, 2014;

„Fii tare inimă”(versuri) Ed.Singur, Târgoviște, 2015;

„Din uitări și amintiri”(versuri) Ed.Singur, Târgoviște, 2016;

„Simfonia unui dor”(versuri) Ed. Singur, Târgoviște, 2017;

„Versuri cu nerv” (versuri) Ed. Singur, Târgoviște, 2018;

„Din febra timpului meu” Ed. Bibliotheca, Târgoviște, 2021.

Sunt prezentă în mai multe Antologii;

Colaborări (Publicațiile: Dor de Dor, Singur, Climate Literare, Confluente Literare, Revista Surâsul Bucovinei, Revista Bogdania, Reviste Școlare etc.); Mircea Eliade și literatura existențialistă, Petroșani, 2016; Arte – Revistă de cultură europeană-2019; Comunicări Metodico-Științifice. „Artistul un modelator al sufletului”; Forme de învățare extraclasă și în afara spațiului școlii” etc.

Am obținut mai multe premii și distincții.

Premiul Național de Literatură „Eminescu la Oravița”, ed. a XXX-a-2018;

Recenzii: Constantin P. Popescu: Mihaela Mircea „Pe urmele pașilor mei” Ed. Singur, Târgoviște, 2014; Ionel Bota: Peregrin printre cuvinte. Despre „inițierile scribului” și despre lumina-sărbătoare în poezia Mihaelei Mircea.

DIN CÂND ÎN CÂND...**Mamei mele**

Din când în când,
discretă,

Picătura eu

Stă pe obrazul tău
Sub ochiul stâng, încercănat
de vreme,
dând strălucire soarelui
din sufletul tău, Mamă !

MUZICĂ NOCTURNĂ

Un greieraș obraznic și tușat
S-a apucat azi noapte, în casă, de cântat
Dar ce să vezi, că m-a cam deranjat!
L-am căutat...cât îmi era de drag...
În locuri diferite, pe sub prag...
În buzunar mi-am zis de-l prind îl bag
O voce răgușită îmi arată spărtura
Unde cânta obraznicul tușat
-Stinge lumina să-mi termin partitura
Se auzi....de lângă piciorul unui pat...
Și înghițind un strop de apă
Mă repezi: hai, țineți gura!
-Tu dimineața pe la trei
Te-ai apucat să cânti pe nervii mei?
Obraznic! parcă-ai fi stăpân
Nimic nu mă oprește să amân
Caut buimacă prin baie și pe hol
Sprayul cu însemnatul Aroxol
Într-un final l-am și găsit
Dar greierele s-a pitit
Credeam că am înnebunit
După un timp cu glas subțire
Îmi spune: ce-ai avut cu mine
-Cântam și eu atâta tot
Eu asta știu să fac și pot!
-La ora trei...
Ești un netot
-Mi-am uitat ceasul la nepot!

VOI, DASCĂLI...**Cu stimă, Profesorilor mei**

Voi, dascăli minunați și niși de gânduri
Care deschideți dimineți cu drag
Nu vă temeți de-al anilor șirag
Schimbați destine rânduri, rânduri

Chiar dacă vă mai bat duioase vânturi
Și câte nu v-așteaptă-n prag
Voi, dascăli minunați și niși de gânduri
Mereu deschideți dimineți cu drag!

Am să vă-nalț cu dragoste azi cânturi
Iar peste voi uitarea n-am să trag
Mă iscălesc mai jos și mă retrag
„Un dascăl neștiut și nins de gânduri”

TE ÎNTÂLNESC PRETUTINDENI, FEMEIE...

În bobul de grâu aurit
Fântâna cristalină mereu cu apă nouă
În liniștea din piatră ori cuțit
Care împarte timpul în dimineți cu rouă
În boarea care-mbie când atinge
Pruncul de la Iisus încoace
Ești focul ce cu apă nu se stinge
Lumina-n arabescuri ce-o preface
Pe aripa cu forța neștiută
Sub care stă firav lăstar
În dojana sfioasă, tremurândă
Care nu doare e plăcutul dar...
Pe care îl primești când ești în floare
Să știi să-nfrunți turbatele furtuni
Ca nu cumva să crești ca vâscu-n soare
Așteptând mereu de sus minuni
Ești viața ce naște în orice idee
Lumina-ndrăzneală ce mâine scântie
Te întâlnesc pretutindeni, femeie!

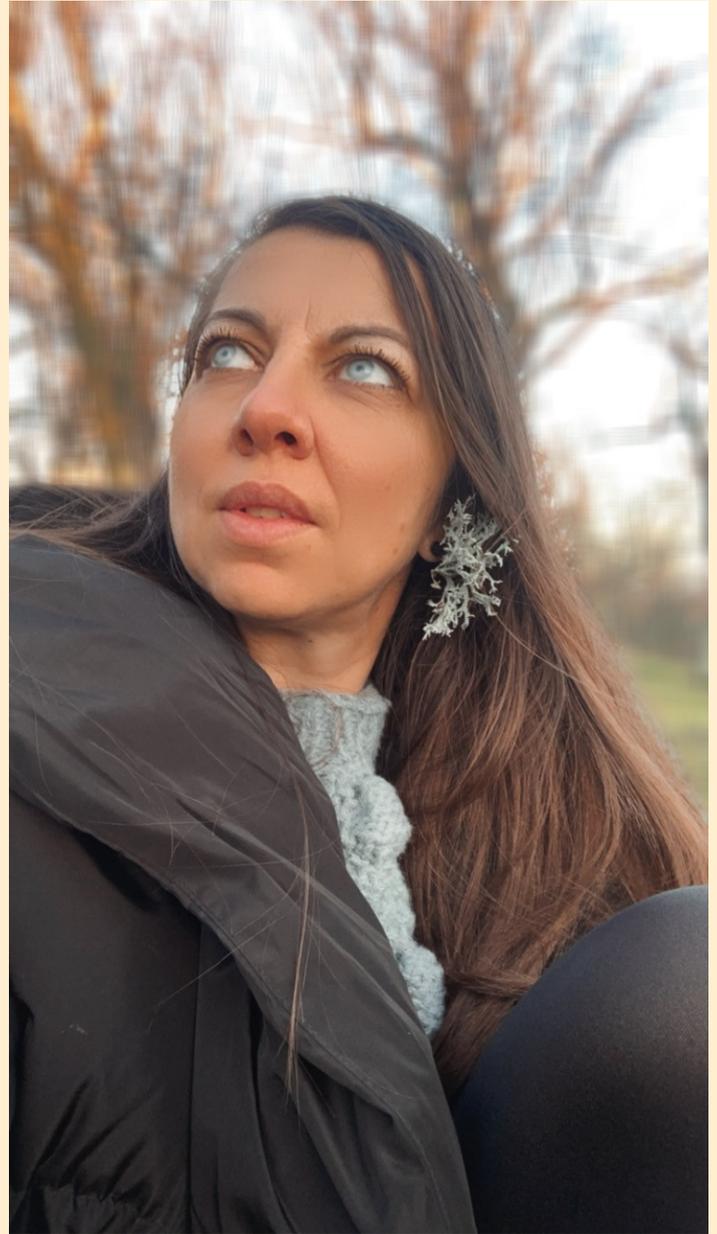
...ȘI ATÂT... !

Ne desfrunzim atât de mult încât
Rămânem niște biete amintiri
Cu zâmbete livide și stele în priviri
Plutind prin gânduri aidoma...și atât...

Printre cuvinte mergem, nu știm cât
Vom fi drumeții acestei omeniri
Ne-ncununați cu lauri și nici cu trandafiri
Cu inima bătând paradoxal... în gât...

Ne desfrunzim atât de mult încât
Printre cuvinte mergem, nu știm cât
Cu inima bătând paradoxal... în gât...
Plutind prin gânduri aidoma...și atât... !

ELENA DANIELA ȘTEFAN

Dana Ștefan este filolog, profesor de literatură în sistemul IB-DP și absolventă a masterului Pedagogii alternative și artă teatrală în educație organizat în cotelă de FPSE și UNATC.

Poeziile sale au fost publicate în reviste și pe platforme literare precum Revista Echinox, Tomis, Planeta Babel, Opt motive, Noise Poetry, O mie de semne,

Revista Golan, Liternet, Literomania etc.

A citit la ediția 253 a Institutului Blecher și la ședința nr. 13 a Junimea XXI, dar și în cadrul unor evenimente poetice internaționale, precum Poets without Borders sau Saloanele Literare „Familia”.

La începutul anului 2021 a câștigat concursul de creație literară „în timpul acesta...” jurizat de poetul Liviu Antonesei.

Complementare

Plouă.

Mi-am făcut omletă cu spanac și brânză slabă.

Am tăiat și o roșie.

Asta fac când mi se face dor de tine.

Tai roșii. Apoi

mi le imaginez verzi

pulsând

ca o pipotă de pescăruș

plină cu lacrimi de pește.

Peștii nu plâng.

doar unul dintre ei s-a răstignit pe cruce.

Olfactiv

Miroase a cafea și a

mâinele tău în mâinile mele

din care s-au adăpat visuri și

tot felul de viețuitoare care mai de care

ar fi vrut să-mi poarte bascheții și

să-mi mângâie norii legați

cu o unghie de lună nouă și

ascunși în spatele gândului

dincolo de care cresc tufe de iepuri și

lanuri de broaște țestoase

semănite de o fetiță cu nume de rouă

și gropițe-n obraji.

Emag

Timpul plouă cu libelule

În rai e alb și am o senzație de frig

O să comand niște nori.

Cum nu încap în easybox,

o să le cer să-i livreze direct pe cer.

Sunt tot eu, dar nu mai sunt eu tot.

De scriere

Două linguri parcate într-un bol

acolo unde a fost cremă de linte acum

sunt magistrale pe care rulează imagini

artistice și figuri de stil

Una se-nfundă-n toboc într-o mahala din alt timp

copii pe pielea cărora poți citi meniul de peste zi se-aleargă și râd

arătându-și dinții deasupra o unghie

de lună pe care Orion ar vrea să și-o atârne la cingătoare sălcii

în floare întind fire electrice ce se prind în fire de păr de pe care

deraiază tramvaie pline ochi cu ouă de libelulă

O ciocănitore perforează calea lactee

creând găuri negre și albastre și verzi

în copacul vieții nutriile au atârnat cutii de bere din care

s-a scurs până la ultimul strop lichidul amniotic al singurătății

Noi doi dansăm clătite apoi ne iubim

Rezervație de maci

Cerul e o cutie craniană

Cu stele neuroni fac sinapse

Tocmai am pus în ordine o constelație

Ce fel de poveste miraculoasă mai e și asta

Ciulini și mărgăritare

Au scos valurile mării la vânzare

Nu-l iei pe Dumnezeu cu tine la mare-n vacanță,

fiindcă e nisip

Facere

Se iau pământ, cer și apă în proporții egale

Se constată apoi că marea s-a umplut de alge,

cerul de nori și lumea de păcate

În barba ta și-au găsit adăpost un păianjen roz și

o steluță de mare

LILIANA SIMONA MIHĂILĂ

Autoportret

Memoria sufletului este un zbor sublim, senzație de imponderabilitate provocată de amintirea existenței mele. Ce curios? Un țipăt ipocrit al singurătății stânjenește timiditatea proverbială a unei EU. Sunt argumente suficiente și mă cufund în tentații lucide și prăfuite.

Mă gândesc la mângâierea înduioșată a sărmanului SISIF care a născut motivația ideală a existentului.

De-atunci înot într-un anotimp, trunchi de stejar, într-o legendă, într-un gând nerostit.

*Nu sunt o metaforă, ci o memorie,
un zbor sublim, un țipăt, Sisif...eu, Mihăilă
Liliana-Simona.*

părerii și adorație

părerea mea
 tot ninge și nu demult,
 și nu oricum și mă deprimă
 nu-mi place, cum virgule aștern pe hârtie
 și tot ninge cu ele
 până mă ia amețeala
 virgulă acum, virgulă după, iaca virgulă acum,
 că pot, că vreau, că mă deprimă
 și tot ce enervează eu ador.
 părerea mea?
 și nu demult o am
 și nu oricum și nu deprimă
 că virgula lipsește avangardismul aștern pe hârtie
 și —o mototolesc în versuri noi
 de - adâncă meditație
 mă recunoaște intuiția minții mele
 când pot, când vreau și mă dispune
 că tot ce m-amețește eu ador.

Gânduri aburite

La geam anotimpul pictează iarna
 dincolo de el sunt eu – toamnă
 veștejită, arămie, zâmbitoare
 terne culori am!
 Albul e altfel
 ca și când pământul nu cunoaște cromatica
 fură așa o idee de la mine
 din retina mea, din părul meu
 de prea alb, de prea cenușiu
 pictorul – anotimp știe e infractor
 nu se mai satură să picteze
 iarna din privirea mea tomnatică
 (geamul e aburit de căldura acestor anotimpuri)

Și...

Te-am văzut îmbrățișând noaptea
 aveai inima plină de stelele ei
 de căderile lor dureroase
 și de carul mare

te-a văzut îmbrățișând luna
 aveai strălucirea ei vioaie
 sângerarea ei pustie
 până la saturație

de ieri nimeni nu te-a mai văzut
 cu surâsul în colțul din stânga nopții
 cu rana mușcăturii sub clar de lună
 probabil ești pe drum
 să te grăbești...se lasă noaptea!

Imponderabilitate

De nenoroc ți- atârână sufletul ca de viață,
 Ții în palme pământul, luna, soarele și norii,
 Tresari din tot auzul când l-au atins condorii,
 Și stelele din spice dansează ca-ntr-o horă.
 Ți-e nenoroc privirea, în crunta ei putere,
 În zbatere furtună și moarte necrăiască,
 În miturile legii dorm doruri și mistere,
 Ca-n golurile lumii intens de nefirească.
 Ți-e nenorocul ca floarea unghiei sonore,
 Mireasma de lumină și leacul nimicnicit.
 Închinăciunile - ascund în ierburi încrucind.
 Dar nenoroc ți-e încă și mai presus de toate,
 Câte n-ajunge gândul și cerul nu le știe.
 Și așteptarea horește-n tristețea care nu învie:
 Ce nu să fie poate și nu va putea să fie?...

1969

Sufletul meu încovoiat atârna de geanta ta ca un breloc jerpelit...
 Sângele meu îți era săpun atunci când mâinile tale erau îmbăiate în rugină.
 De când n-ai mai avut deja-vu- ul țesăturii castanie prin care îți treceai
 Mâinile groase cu parfum de scrum.
 Ceaiul de tei din 7 nu mai are același gust ca înainte,
 Nevoile speciale pe care le poțtești sunt doar un moft, nu o nevoie,
 Iar scâncetele tale nu au fost în niciun univers mai mult decât un articol fals de cancan.
 Iubirea ta de in, vitrina unui muzeu de artă a fraudat orice specialist, dar nu pe mine!
 Și zâmbetul de porțelan, zâmbetul de porțelan?
 S-a evaporat când al meu dădea roade...

SIMONA MIHAELA ȘTEFĂNESCU

Motto: „Toți copiii sunt artiști. Problema este cum să rămâi un artist după ce crești.”

Pablo Picasso

Mă numesc Ștefănescu Simona Mihaela și sunt cadru didactic în învățământul preșcolar. Îmi place foarte mult ceea ce fac, iar bucuria și afecțiunea pe care aceste suflete mici le emană, cu greu pot fi cuprinse în cuvinte. Cred în lucrurile pe care le fac din suflet și găsesc în preșcolarii mei convingerea și puterea că orice este posibil dacă exista credință, dragoste și pasiune pentru ceea ce faci.

Eu cred că nimic nu este întâmplător, iar cele mai frumoase rezultate se obțin prin iubire și dăruire. Dorința mea de a deveni cadru didactic în învățământul preșcolar a început să încolțească încă de la grădiniță. La acea vârstă fragedă o priveam pe educatoarea mea cu ochi lacomi și dornici de cunoaștere, eram atentă la fiecare metodă pe care o folosea pentru ca noi să avem zâmbete largi pe chip după fiecare activitate desfășurată, dar cel mai mult mi s-a impregnat în minte și în suflet ideea că o educatoare trebuie să abia un chip blând, care să pară desprins din icoane, iar căldura vocii, indiferent de situație, să fie cea care să-i ofere copilul încrederea că se află într-un spațiu sigur, ocrotit de orice primejdie.

Primul pas către îndeplinirea dorinței mele a fost înscrierea la Colegiul Național Pedagogic „Mircea Scarlat”, pe băncile căruia mi-am însușit bagajul teoretic și practic de cunoștințe necesare acestei meserii. Dar pentru că am considerat că studiile de pedagogie și metodică nu sunt suficiente pentru a-mi răspunde la întregul amalgam de întrebări despre învățarea, inteligența, motivația, creativitatea și voința copiilor, am ales să urmez Facultatea de Psihologie.

De-a lungul celor 4 ani de lucru cu preșcolarii, am înțeles că această misiune nu este doar despre învățare, este despre a simți durerea ce se ascunde dincolo de zâmbetele ștregărești ale copiilor, este despre fericirea deplină pe care o găsim peste tot în jurul nostru, deoarece totul este creat minunat, este despre a oferi încredere chiar și atunci când nu există o fărâmbă de curaj. Consider că desăvârșirea actului educativ străbate și se extinde dincolo de orice dogmă. Este esențial să înțelegem că nu educăm mici roboței care au nevoie doar de cunoștințe, ci șlefuiim ființe umane cu personalitate proprie, suflete delicate și minți cu o imaginație năstrușnic de bogată.

Bunica

Cu mâinile trudite
Și buze-mbobocite,
Bunica, o zână-
ncărunțită,
Cu vocea ei plăpândă
Urechea mi-o frământ,
Cu îndrăgite triluri
De dincolo de noi
Unde îngerii cântă
În coruri de viori.

Glasul ei răsună
În necuprinsul codru,
Acolo unde cucul
Își pregătește cuibul.
Sufletul lui mic
Dar străbătut de dor
Îi ține ritmul vesel,
Bunicii din pridvor.

Ea privește cărarea
Cu pietre zdromaticate,
Unde cândva păseau
Copiii de departe,
Iar vocea ei pierdută,
De bocete și jale
Tăragână colinda
Cu arome de migdale.

O lacrimă ușor
Se prelinge pierdută
Peste obrazul care,
Nimeni nu-l sărută,
Bătut de vânt,
Ars de soare,
El se-mbujorează
La fiecare jale.

Teiul

O adiere dulce
Aduce de departe
Arome neuitate
De ani împrăpătate.
Atât de fraged,
Atât de vechi,
E un miros plăpând
Ce te-ndeamnă să pleci.

Să alergi ca un unicorn,
Prin păduri, uitând de somn,
Printre ape fără fund
Prin pustie tot urlând.
Îți călăuzea pașii
Pe unde păseau greierașii,
Printre iarbă, prin copaci
Printre tufele cu maci.

Și-ncerci să-l cauți, să-l readuci
În casa ta acum,
Dar e târziu, copile bun!
Și luna apare acum.
Sub cupola înstelată
O recunoști îndată,
Acea aromă zămislită
În inima ta împietrită.

Ea îți înveselea serile.
Serile de vară
Când printre cărți uitate
Și chipuri încruntate,
Teiul ce bătrân
Te așteaptă în drum,
Cu aroma lui cea vie
Pe tine să te-mbie.

Acum, totul e-n zadar,
Anii au trecut,
Teiul vechi e un hoinar
Alungat din sătuc,
Dar mireasma lui,
Dulce-amăruie
Plutește prin văzduh
Precum o stafie.

A rămas pierdută
În acest Univers
În care numai omul
Încearcă să dea sens.

La horă

Satul iar răsună
În vatale și strune,
Bătrânele s-adună,
Junele fac cunune.

Hora a-nceput,
Colbul se așează
Peste lănița care,
Picioarul brodează.

Cu pletele-n vânturi
Și inimile-n cânturi,
Tinere fecioare
Se-ntrec la șezătoare.

Pe rând sunt poftite
În horă a juca
De câte un bade singur
Ce știe a le purta.

În obraji au bujori,
În ochi mărgăritare,
Pe buze viorele
Și-n păr tufănele.

Ele se-ntrec în hore,
În straie și în tors
În timp ce cobzarii
Privesc dintr-un colț.
Bătrânele și ele
Voiesc a juca
Dar munca e în toi
Și nu pot încerca.

Mesele un pline
De bucate alese
Și-n codru răsună
Horele măiestre.

Lebăda

Peste ape reci,
Printre trestii verzi,
Lebăda crăiasă
Trupul și-l răsfață.

Boabele de rouă
Pe penajul său
Par mărgăritare
Desprinse din tablou.

Cu mișcări ușoare
Se leagănă-n vânturi
Până la izvoare
Ce suspin în cânturi.

Se mai oprește în loc,
Sufletul să-și tragă
Ș-aruncă o privire
Spre luna ce veghează.

Apoi grăbește pasul
Ca un soldat grăbit
Spre puii ce-o așteaptă
În cuibul căptușit.

Cu capul în pământ
Și inima zdrobită,
Puterile îi scad
Dar ea se tot avântă.

Va urma o zi lungă
Cu lacrimi și dureri
Când puiții singuri
Pornesc spre alte zări.

SILVIA NICOLETA BALTĂ

Sunt absolventă a Facultății de Litere și profesoară de limba franceză la Școala Gimnazială „Maria Rosetti” din București. Mă bucur că am avut curajul de a împărtăși cu voi, cititorii „Atelierului Didactic”, câteva rânduri pe care, cu greu și cu mare satisfacție personală, le-am așternut pe ecranul laptopului meu într-o perioadă așa-zis creatoare din viața mea.

Cu mult respect pentru munca scriitorilor adevărați și cu multă recunoștință pentru timpul prețios acordat încercărilor mele literare, doresc tuturor iubitorilor de cărți „O Zi Națională a Lecturii cu inspirație și zâmbete largi!”

Mélanie

Tout ça n'a rien à voir avec moi. Il s'agit tout simplement de quelqu'un d'autre. Une personne que j'ai connue dans la rue, il n'y a pas si longtemps. Depuis je n'arrête plus de penser à elle. C'est une jeune fille assez mystérieuse dans les yeux de laquelle je me perds comme dans un océan. J'ai parlé avec elle seulement quelques minutes, disons une trentaine, mais j'ai eu le temps de découvrir qu'il y avait quelque chose de mystérieux dans sa silhouette, sa façon de parler et tous ses gestes. Je ne pouvais pas pénétrer ce mystère, cet inconnu, voir exactement ce qu'elle cachait. Tout ce que je sais, c'est qu'elle m'attirait et que je voulais la connaître dans sa profondeur, connaître son âme assez tourmentée à première vue, ses yeux d'un noir profond.

Et son prénom... Ce prénom qui semble être fait spécialement pour elle. Le prénom parfait !

Elle s'appelle Mélanie. C'est un mot d'origine grecque et ça veut dire « mélancolie ». Et, en prononçant son prénom, je viens de découvrir ce que je cherchais. J'ai l'impression que c'est justement cette mélancolie que je voulais repérer. Le mystère qui l'entourait, c'est de la mélancolie, un état d'âme qui m'a beaucoup touché dès le début, dès que mes yeux ont rencontré ses yeux. À mon avis, il s'agit d'une mélancolie particulière, une mélancolie créatrice dirais-je, qui me hante et qui me demande de la garder intimement tout au long de ma vie. Me voilà arrivé à un tel point où je ne peux pas échapper au désir de mieux la connaître, de la créer ou plutôt de la RE-crée.

Je ne l'ai jamais revue, mais sa silhouette, son visage et ses yeux... Oui, notamment ses yeux noirs ont hanté mes nuits. Un jour, en me réveillant de bonne humeur, j'ai pris une décision, celle de la faire revivre dans l'art. J'ai essayé plusieurs genres d'art, car j'ai fait de la peinture, de la sculpture et de la littérature. Je voulais l'incarner dans tous ces trois grands arts en espérant la comprendre telle qu'elle était. Je voulais qu'elle prenne forme et qu'elle vive. J'ai voulu, mais, il faut l'avouer, je n'ai pas totalement réussi ce projet.

D'abord, j'ai essayé de la peindre. J'ai fait son portrait. Mes amis m'ont dit qu'elle était à la fois sympa et inquiétante, que son portrait dégageait un certain degré de mystère et d'inconnu. Mais je n'étais pas content, car je voulais dévoiler son secret, je voulais trouver son essence. Je me suis rendu compte que les couleurs ne suffisaient pas pour illustrer sa nature. Ainsi j'ai renoncé à la peinture sans pour autant être tourmenté par ses yeux noirs.

Je devais trouver une autre solution, un autre type d'art qui puisse l'incarner. Après quelque temps de réflexion, je me suis arrêté sur la sculpture, me disant que cela pourrait être la découverte de mes désirs. Pendant des jours et des nuits je suis resté devant le bloc de marbre noir pour trouver le point d'accès dans la matière et, par là, l'accès à son être mystérieux. J'ai travaillé sans cesse, j'ai même renoncé à mes plaisirs quotidiens. J'ai oublié de vivre, j'ai négligé ma famille, mes amis, mes voisins. Je n'ai pas fait attention au petit chat gris qui, tous les jours, miaulait sans cesse à mes lourds pieds qui étaient comme des troncs d'arbres coupés et fixés profondément dans la terre. J'ai beaucoup travaillé, mais encore une fois je n'étais pas content. J'ai renoncé pour la deuxième fois, en me disant que peut-être la sculpture n'était pas ce que je cherchais.

Après cette nouvelle défaite, je ne me sentais pas bien. Ses yeux noirs me hantaient toujours, me poursuivaient tout le temps. Pour leur échapper, j'ai pris la décision d'écrire une sorte de journal d'impressions. Mon travail consistait à noter toutes les idées qui me passaient par la tête. Il s'agissait des idées disparates, qui n'avaient rien à voir avec elle. Mais ce n'était pas vrai, car tout ce que je notais avait une certaine relation avec son aura mystérieuse. Tous les mots, toutes les phrases, tout cela n'était que la description de sa mélancolie, du mystère que je ne pouvais incarner ni en couleur, ni en matière, ni en concepts.

Mélanie était tout cela à la fois : des couleurs, une matière impossible à déchiffrer et des idées.

J'ai enfin réussi à comprendre que tout cela n'avait rien à voir avec moi, qu'il s'agissait plutôt d'elle et de son charme mystérieux, de ses yeux noirs d'ébène.

SILVIA CORNEA-DUȚU

Absolventă a Liceului Pedagogic Ploiești, licențiată a Facultății de Litere „Transilvania” Brașov, cu un master în Filologie, **Silvia Cornea-Duțu** (n. 20 mai 1978 în Azuga, Prahova) are o carieră didactică de douăzeci și cinci ani ca profesor învățământ primar, mai întâi în localitățile Azuga și Bușteni din județul Prahova, actualmente în București. A semnat articole pentru reviste cu profil pedagogic și câteva recenzii ale unor volume de versuri.

A scris o piesă de teatru, „Sens giratoriu”, care a apărut în Antologia de texte dramatice „Ziua gândacului de bucătărie”, volum coordonat de lect. dr. Mihai Ignat și apărut la Editura Universității Transilvania din Brașov în anul 2016. Este coautor al ghidului metodic „Jocurile fanteziei. 383 de activități pentru dezvoltarea creativității lingvistice și literare”, apărut în anul 2017 la Editura Carminis din Pitești.

De asemenea, a scris romanul „În umbra zeilor”, parte a acestuia apărând în Antologia de proză fantastică „Imperiul Phantasia”, volum coordonat de cf. dr. Ruxandra Ivănescu și apărut la Editura Universității Transilvania Brașov în anul 2017.

În perioada 2016-2017, a creat două piese de teatru forum și trei piese de teatru pentru copii, care au fost puse în scenă în Brașov și Săcele în cadrul Proiectului „Educație pentru patrimoniu”, implementat de Grupul pentru inițiativă Locală Corona în colaborare cu Primăria Orașului Brașov.

A cochetat și cu poezia, câștigând premiul al III-lea în cadrul Concursului de poezie „Festival 4 Arts”, ediția 2020. Poeziile sale pot fi citite pe <https://festivaluldearte.com/2020/09/17/silvia-dutu-concurs-de-poezie-romana-grupul-iii/>.

În anul 2022, a obținut o mențiune cu Trilogia proletară- „Corosiv. Oclusiv. Disjunctiv”, proze scurte publicate în Antologia literară „Din dor de Eminescu”, apărută la Editura Inspirescu din București. De asemenea, tot în anul 2022, a publicat o serie de poezii în Antologia literară „Caruselul cu metafore”, apărută la Editura Inspirescu din București și proză scurtă pentru copii în Antologia „Prietenii de lângă noi”, apărută la Editura Cervantes din București. Același an a fost marcat și prin câștigarea premiului I oferit de Asociația Cultural-Științifică „Pleiadis” din Iași, pentru eseul cu titlul „Cultura Crăciunului în spațiul european- între mit și cult la limita ideologiei politice”.

OCCLUSIV

sau

Topirea realității în literatură

19.03.2014. În orașelul în care monotonia este ridicată la rang de artă și în care noutățile sunt consemnate doar ca riduri care brăzdează fețe, pereți de case și asfalt, se întâmplă în sfârșit ceva neobișnuit. Ceva care scoate lumea din case cum numai serbările câmpenești de odinioară puteau să o facă. Ceva care a trezit orașul la viață, la fel ca ultimul zvâcnet al muribundului dinainte ca pulsul să se transforme într-o linie continuă pe monitorul EKG. Mariana nu a rezistat tentației de a mai da o raită și azi la locul de execuție a fabricii în care a lucrat 32 de ani. Își luase adio ieri cum se cuvine, privind-o de la depărtare și rememorând trecerea firului de lână prin fiecare secție, dar implozia care ar fi trebuit să demoleze din prima o "vechitură", cum s-au exprimat pirotehniștii, a dat greș. Doar câteva bucăți de zid și tencuială se proiectaseră spre casele vecine, însemnând niște riduri și pe sticla ferestrelor. Fabrica se încăpățănase să rămână și să sfideze tehnologia modernă. Azi o luau de la capăt cu speranța reușitei, sub privirea nostalgică a foștilor angajați. Moarte cu repetiție, așa cum simte și Mariana la distanță de două decenii.

Aproape că nu își mai amintește mulțumirea aceea de a merge în trei schimburi, de a aparține unei entități socialiste. Răzleț, câte o glumă obscenă făcută în hurelul mașinilor o mai face să zâmbească și acum, dar prăbușirea rând pe rând a clădirilor fabricii îi amintește pregnant de alte prăbușiri. Prima, revoluția. Nu a fost om din fabrica aceea să nu se bucure de schimbare, chiar dacă cei mai mulți erau mulțumiți că aveau serviciu, un acoperiș deasupra capului, o Dacie, mergeau în concedii și simțeau că ei, muncitorii, țin țara în picioare. Dar ca orice om situat undeva în jumătatea bazală a piramidei lui Maslow, aspirația

Marianei era să evite cozile la alimentara și, poate, să existe și banane coapte pentru copiii săi. Da, revoluția i-a făcut câteva promisiuni Marianei și entuziasmul cu care a mers la muncă în perioada de după i-a făcut pe toți să creadă că viața chiar este frumoasă. Toți capii partidului din fabrică au părăsit birourile reîntorcându-se în producție și celebrul egalitarism al comunismului abia acum se realiza în ochii oamenilor. Totul până prin '92. Lucra tot în trei schimburi, la capacitate maximă, deși magazinele deveniseră neîncăpătoare din cauza stocurilor de baloți și pături. Când maistrul principal s-a dus la conducerea fabricii să spună că, după deschiderea ușii magaziei, nu se mai putea înainta decât un metru, liniștea s-a instalat în toate secțiile. Din inerție sau poate negând realitatea, porțile fabricii se deschideau în fiecare zi, muncitorii se echipau corespunzător, dar mașinile rămâneau tăcute. Câteva luni, până în primăvară, ritualul mersului la fabrică a continuat și Mariana se simțea de parcă ar fi făcut figurație într-un film absurd, în care toți actorii își ocupau locurile pe scenă, dar așteptau inutil fix opt ore să audă "atenție! motor! acțiune!". Începuseră să se întrebe tot mai des, în șoaptă, cât timp îi va ține fabrica stând degeaba, dar continuând să-și primească salariile. "A fi dat afară" devenise o expresie care-și făcuse culcușul în vocabularul ordinar, căpătând nuanțe fabuloase și augmentând zvonurile despre închiderea fabricii. Bau-bau-ul din coșmarurile copiilor luase o altă înfățișare în echilibristica pe care muncitorii o făceau pe marginea prăpastiei, demonizând trăirile.

În iunie, fata Marianei începea liceul într-un oraș mare. Mariana și-a luat o săptămână concediu de odihnă pentru a plimba adevărate și alte hârtii cu CFR-ul de la o școală la alta. Când s-a întors la muncă, maistrul principal i-a anunțat sec că fabrica nu mai are comenzi, deci nu mai poate produce până nu vinde stocurile pe care le dețin. Brusc, nici armata nu

mai avea nevoie de vestoane și mantale. Nimeni nu mai avea nevoie de nimic; respira libertate și îi era de ajuns. După o săptămână de concediu fără plată, Mariana s-a întors la muncă. În următorul an a recuperat orele de somn pierdute la schimbul trei dormind pe sacii de lână mai mult decât și-ar fi dorit. Simțind pericolul, dar neconștientizându-l la adevărata lui valoare, s-a ales un sindicat, dar care s-a dovedit neputincios în fața destructurării industriei. În '93, 3200 de oameni au intrat în primul șomaj din viața lor. Vestea a lovit-o pe Mariana ca un ciocan. Veneau sărbătorile, șomajul era mic. A înlocuit statul la coadă la alimentară cu statul la coada agenției forțelor de muncă unde trebuia să își pună lunar viza. Își făcea drum în oraș numai ca să audă când se redeschide fabrica. Și s-a redeschis, iar Mariana a fost printre cei rechemați. Nu același noroc l-au avut mulți colegi, pensionați forțat prin completarea vechimii cu anii câștigați pentru grupa I de muncă. Directorul a fost demis și altul i-a luat locul. Liderii de sindicat întocmeau liste de disponibilizare împreună cu șefii, uitând să apere interesele muncitorilor. Criteriile de selecție erau subiective: unul era neam la a cincea spiță cu un șef, altul aprovizionă un superior cu un coniac bun, altul avea o relație extraconjugală cu o muncitoare și tot așa lanțul slăbiciunilor micșora de la lună la lună rândurile angajaților, cultivând anxietatea și nesiguranța. Ostilitatea nu mai era adresată doar superiorilor, ci își făcuse loc și între muncitori.

Cei mai tineri îi sfidau pe cei bătrâni cu îndrăzneala vârstei și a democrației înghițite pe nemestecate. Nimeni nu mai avea încredere în nimeni și toți se fereau să își exprime părerile critice de teamă ca acestea să nu ajungă la urechile unui factor arbitrar de decizie. Dar din nou Mariana a avut noroc, grație neglijenței șefului care, maistru fiind, o ignora în fabrică luând masa la birouri cu consoarta

directorului. Acest aspect devenea ne semnificativ în raport cu perspectiva de a rămâne fără muncă, într-o perioadă în care avea nevoie de bani ca să își țină copiii la liceu. Un sacrificiu în plus nu mai conta, dacă ar fi fost ultimul. Dar tăvălugul capitalismului a trimis-o din nou acasă, la o nouă închidere a fabricii, răpindu-i și dreptul la șomaj din cauza neacoperirii stagiului de un an de muncă. A început să aibă primele insomnii care i s-au agravat în timp. Acum nu mai erau cozi pentru mâncare, dar nu mai avea cu ce să cumpere acea mâncare. Tot în acea perioadă a devenit cu adevărat bucătăreasă reușind ca dintr-un singur aliment să gătească trei feluri, chiar dacă asta a provocat stări lipotimice fetelor sale. Când reușea să cumpere mai multe produse, era un festin, obișnuind să spună că pentru o zi sunt șoimi, în restul timpului fiind ciori. Teama că va rămâne casnică o sugruma și îi slăbea credința cu fiecare zi mai mult.

Când în '97 un patron a cumpărat fabrica, speranțele au revenit. Un contract providențial cu o firmă rusească le dădea serios de lucru pentru o perioadă. Mariana s-a întors la mașina ei de uscat lână, de data aceasta motivul fiind competența ei de a lucra acolo. Era un motiv solid de mândrie în tot orașul să fii rechemat la fabrică și Mariana își asuma cu toată voința această satisfacție. Reușise fiind divorțată acum. Reușise pe propriile puteri. În fabrică, însă, totul îi devenea străin. Parcurgea fiecare secție ca printr-un decor fantasmagoric. O singură mașină funcționa în fiecare secție, restul rămânând stinghere, părăsite. Îi lipsea atmosfera veselă. Dispăruse dinamismul. Puținii oameni rămași, cam o sută, se pierdeau în imensitatea halelor. Nimeni nu mai ridica vocea să acopere zgomotul motoarelor, nimeni nu mai stătea la taclale. Acum chiar se muncea, cu seriozitatea dată de teama unei alte disponibilizări. O lună-două au fost suficiente pentru ca și alți colegi disponibilizați să spere că se vor

întoarce în producție. Năzuințele lor au devenit moloz curând, când s-a dovedit că rusul care primise comanda nu a onorat plata, făcându-se nevăzut de pe harta firmelor. Nimeni nu a mai avut puterea să lupte. Patronul însuși a venit printre ei să își exprime regretul închiderii fabricii, adăugând la acesta și părerea de rău că nu avea cum să le plătească munca depusă. Mariana s-a încolonat alături de ceilalți muncitori la ușa magaziei, unde și -a primit porția de pături echivalentă salariului pe care ar fi trebuit să îl primească. Îi venea să râdă delirant amintindu-și câte strategii făcea pe vremuri pentru a reuși să iasă din întreprindere cu un coupon de stofă. Acum a avut nevoie de ajutorul fetelor să le poată duce acasă. Măcar zestrea le era asigurată, dar restul...

Fusesse mereu o luptătoare. Reușise mereu să cadă în picioare. Știa ce înseamnă munca grea și sacrificiile. Dar acum nu mai avea putere. A devenit o povară pentru fetele ei, nevoite să o audă în fiecare zi plângând și să o vadă deprimată, așezată pe scaunul de la fereastră, privind în gol, la ora trezitului cocoșilor când altădată se auzea sirena fabricii. 32 de ani dispăruseră lăsând locul unui gol pe care nu putea să îl umple. Avea 50 de ani, prea tânără pentru pensionare, dar prea bătrână pentru a fi atractivă pentru piața muncii. Când doliul și-a slăbit strânsoarea, a luat-o la pas în orașul vecin, la ușile tuturor restaurantelor și hotelurilor pentru a găsi de lucru. Rând pe rând, ușile îi erau închise de oameni care îi puteau fi copii. A început să lucreze cu ziua la fân, asudând în căldura amiezii pentru câțiva bănuți și un bidon de lapte. Problemele de sănătate i s-au agravat și perioada muncii în natură a culminat cu chemarea aproape zilnică a ambulanței. După ce s-a mai întremat, a reînceput pelerinajele, de data asta la

micile fabricuțe patronate de străini, ce răsăreau ca din pământ pe terenurile vechilor fabrici demolate. I se părea că se umilește, pentru că dincolo de dificultățile în a-și găsi de lucru, exista neputința ei de a face față schimbării, de a înțelege că trebuie să se readapteze, că lumea merge mai departe chiar dacă ea suferă. Asamblând douăsprezece ore pe zi, înțepenită pe un scaun, piese minuscule pentru motoarele Ducati, cu fetișcana care-i este șefă mereu în coaste, Mariana s-a prăbușit definitiv în propriul hău. S-a simțit aruncată, la fel ca utilajele din fabrica ei, care, rând pe rând, au fost duse la fier vechi. Nu a mai reușit să vadă cât de mult s-a colorat lumea, câte privilegii a adus cu sine democrația.

Cicatricile le poartă și astăzi, estetizându-i parțial suprafața, pentru că în interior rănilor încă supurează. Vederea buldozerului care nivelează pământul după demolarea fabricii îi fac rău, dar speră că odată cu ultima bucată din ruine, să dispară și amintirile ei. Cel puțin cele nemiloase, care i-au schimbat viața. Lumea se împrăștie discutând aprins dispariția fabricii, elogiind comunismul și denigrând capitalismul. Mariana se duce la bancomat. O roagă pe funcționara de la ghișeu să o ajute să își scoată pensia, refuzând cu încăpățănare să urmărească indicațiile angajatei băncii, care-i explică pentru a nu știu câta oară cum să se descurce singură cu automatul care îi aduce liniștea în fiecare lună.

ZINICA IONESCU

- Absolventă a Facultății de Limbi Clasice, Universitatea din București, 1982;
- Profesor de limba latină și limba și literatura română la Liceul Teoretic „Dante Alighieri”, Sector 3, București;
- Coordonator și fondator al revistelor școlare: *Interferențe*, *Încercări literare*, *Litterarum Libri și Roma Aeterna*;
- Publicații:
 - articole de specialitate în revista *Secunda Verba*, 1999;
 - articole de specialitate și beletristică în revista *Interferențe*, 2004-2017;
 - articole de specialitate în revista *Conferința Internațională Creativitatea în Știință și Tehnică*, 2004;
 - articole de specialitate în *Metamorfoze*, revista de studii clasice a Societății de Studii Clasice, filiala Constanța, numerele 1-4, 2011-2014;
 - articole de specialitate în volumul *Răzbunarea barbarilor. 2000 de ani fără Ovidiu la Tomis*, Dorin Popescu, Ed. *Ideea Europeană*, București, 2017;
 - coautor, *Studia Classica*, Ed. *Nomina*, Pitești, 2012;
 - coautor, *Studia antiquitatis*, Ed. *Tracus Arte*, București, 2017;
 - volum de poezie personală, *Dubito an...*, Ed. *Semne*, București, 2000;
 - volum de proză scurtă *Schițe din scara trenului*, Ed. *Semne*, București, 2010;
 - *Teatru școlar*, Ed. *Antim Ivireanul*, Râmnicu Vâlcea, 2019;
 - versuri și proză în reviste și antologii:
 - ⇒ *Amurg sentimental*, nr. 1, 2004 și nr. 7, iulie 2017, București;
 - ⇒ *AGORA*, nr. 41, 2010, Constanța;
 - ⇒ *Simbioze lirice*, antologie de poezie, vol. 13, 2015, Ed. *Anamarol*, București;
 - ⇒ *Scripta manent*, antologie de proză, vol. 5, 2015 și vol. 7, 2016, Ed. *Anamarol*, București;
 - ⇒ *Verba volant*, antologie de poezie româno-italiană, 2016, Ed. *Anamarol*, București;
 - ⇒ *Carmen*, antologie lirică, vol. 1, 2016, Ed. *Anamarol*, București;
 - ⇒ *Zece pași spre neuitare*, antologia profesorilor de la Liceul Teoretic „Marin Preda”, Ed. *Amurg Sentimental*, București, 2017.
 - colaborator al revistei de literatură, artă și civilizație *Rotonda valahă*, apărută la Râmnicu Vâlcea, din 2017-2023.

Secunde

Pierdut e sporul clipei,
rupte peceteile,
în fulgurii aripei
suspendă săgețile;
secunda își strecoară
mătăsurile reci,
insomnia-și coboară
tăișurile-n teci.
Mă tremură o frunză,
mă mlădie un fir,
în visuri să-mi ascunză
un rânjel de satyr!
Strecoară-mi câte un zâmbet
bacchantă peruzea,
să-mi fac din el un cântec,
alint de vreme rea.

Vorbe de pârloagă

Gândul seamănă comete
lângă fir mărunț de scaie,
le descântă un vrabete,
mi le crește-o ciunăfaie;
creșteți voi,
ape moi,
umpleți matca de șuvoi,
ca să crească verbele
în căuș, ca perlele!
să se-nnoade val cu val
precum pânda de toval!
literă cu literă
ca arcușu-n țiteră;
za de za și ochi de ochi,
lege vorbe de deochi!
Za de za și laț de laț,
clar de lună în nesăț;
bob cu bob, sidef de sare,
arză-n praful de ninsoare!
creastă roșă de ciuline,
prinsă-n focuri de rubine,
floare rară-n mărăcine!

Septembrie

Ce dimineață!
ca o excursie prin ochiul Diane!
lucinde flamuri cu fir de mătase scapără
pe arcul ei încordat;
subtil crânguri respiră,
fără foșnet, în preumblare,
ogarii, în goană întinsă, nu se aud,
nici trâmbițașii;
neliniștea pâlpaie în iezorul fostei veri

Rebel

Născut în cearcănușul verii,
cine mai are, ca tine,
adevărul scrijelit în pielea corpului?
poticnelile, nimicul
smuls din nepotrivire,
din neadecevare, din disconfortul disimulării...
pedanteria vechilor tautologii
(lumea-i lume, viața-i viață)
ai respins-o cu prima respirație,
cu prima cicatrice,
cu primul avânt pe metereze!
Cui te-mpotrivești? cu cine te bați?
întrebări fără însemnătate
câtă vreme imunda hydră a minciunii,
monstrul avariției,
naște trupuri noi,
multiple trupuri, același chip,
în smârcul platitudinilor
credințele damelor înlăcrimate de romanțuri
le îngăduie să schimbe culorile feței:
același chip, alte culori;
ori inerția angajatului placid
în țara lui „las' că merge ș-așa”
hoția supraponderală de partid,
ori activismul tânărului demagog
în țara lui „ce-o fi o fi!”
aroganța teșcherelii pline
ori simpla găinăreală sau ciupeală,
oportunismul fostului utecist ajuns, în sfârșit, ministru,
în țara bunului plac
unde vampe lascive sunt modele pentru copile,
alte culori, același chip,
lăcomia-și sulemenește obraji în culorile virtuții,
opinia publică aplaudă,
„să ai” e crezul cel mai înalt.
Cu cine te bați? cui te-mpotrivești?
Tu, singurul rebel pentru atâtea cauze?

Mărgele

În ce mă privește nu e simplu deloc să mă descurc cu un cadou, unul primit. E mai ușor să dăruiesc ceva decât să primesc. Atâtea situații complexe se produc la ivirea unui cadou, încât venirea zilelor festive când nu-l pot evita mă terifiază. Ziua de naștere o pot ascunde, de nume nu am, dar ce te faci cu un 8 Martie. Este evident că sunt femeie, deci trebuie să accept micul dar omagial din partea oricui, cu mulțumiri călduroase. Când văd că se apropie cineva cu punguța frumos organizată, bănuiesc un cadou acolo și intru în neliniște: ce-o fi înăuntru? Și pentru că nu e frumos să refuzi, îl primesc, îl duc acasă și mă pregătesc sufletește. Dacă atârnă greu, știu ce este: gel de duș, sau apă de față sau cremă de corp, de mărci diferite și fără ambalajul de carton, deoarece provin din acele seturi cosmetice cadou, care te momesc cu un parfum bun și-ți bagă pe gât gelul și apa de față de care nu ai nevoie; păstrezi parfumul și restul le faci cadou. Desigur, nu m-a întrebat nimeni dacă folosesc gel de duș, aș fi spus că nu-l suport, nu că ar conta. Am început să le strâng într-un colț de debara, urmând să văd cum scap de ele; în general nu le vrea nimeni și aștept un moment în care să le strecur lângă ghenă, frumos ambalate, de unde dispar în cele din urmă, căci sunt oameni care valorifică lucrurile depuse în zona aceasta.

Prietenii sunt chiar mai periculoși decât civilii de rând deoarece, pentru că nu i-ai contrazis niciodată, din politețe, au convingerea că îți cunosc gusturile și dorințele. Astfel, o prietenă dragă, în fiecare an, îmi procură, cu mare greutate, recunosc, o mască de față cu mușețel, pe care n-am avut inima s-o refuz la început: am acum deja trei flacoane care-și rânjesc mușețelul din raft la mine și mi-e imposibil să-i

mărturisesc că nu o pot folosi, deoarece sunt alergică la planta asta.

Cu podoabele e și mai complicat. Dacă nu se organizează o tombolă cu scop umanitar, chiar nu știu cum să scap de ele. De pildă, azi mă simt epuizată de efortul făcut ca să mă debarasez de un șirag de mărgele. Combinație stranie de textil cu plastic, șiragul întrunește forme și culori plăcute fiecare în parte, însă imposibil de văzut într-un întreg: nuanțe de maro, cu muștar, ocru și verde-praz, în combinație îndrăzneată de forme rotunde, ovale, tubulare, pătrate și guguloi. Atârnă greu pe un fir lucios, atâta de greu, aproape contondent, încât nu le pot abandona oriunde, la îndemâna copiilor, care s-ar putea răni cu ele. Să le arunc e păcat, sunt noi, cineva a dat bani pe ele și, cine știe, poate trebuie cuiva.

Mă gândesc să procedez cum am mai făcut și cu alte obiecte în surplus, să le las discret în scara blocului, pe caloriferul de la intrare, așa că le pun în buzunar, în săculețul lor frumos. Cobor și când să le plasez țâșnește neauzit, de după colț, un vecin tânăr ținându-și pe umeri copilul. Pun pachetele înapoi în buzunar, sperând că nu a văzut nimic și pretind că umblu la cutia de scrisori, ceea ce face și vecinul.

Ies cu gândul să fac o tură de parc; parcul e mare, o să las mărgelele pe o bancă. Zi caldă. Tot sectorul trei pare să se afle scos la plimbare pe aleile parcului Titan: nu e bancă fără ocupanți de toate vârstele, genurile etc. Caut o alee mai retrasă, gândind că pot să agăț punguța de o creangă. Ochesc un copăcel, bag mâna-n buzunar plină de speranță, doi bicicliști se opresc să-și facă selfi cu natura, fix unde mă aflu eu în plin cadru. Mimez și eu o preocupare pentru mugurii castanului și îndes înapoi mărgelele.

Pornesc pe alei alături de semenii mei, mulții mei semeni, așteptând un moment de neatenție a lor, când să mă eliberez de povara șiragului mamut. O iau pe o cărare la dreapta, mi se pare că sunt singură, în sfârșit; scot punguța și, cu palma lipită de picior, îi dau drumul ușurel în iarbă; respir adânc, ușurată. Nu-mi vine să cred. S-a dus! „Doamna, doamna, v-a căzut ceva din buzunar!” Un pișpirică, preșcolar trotinerist, mă ajunge din urmă și-mi înmânează bucuros punguța pierdută. Îi mulțumesc călduros, elogiind lecția de civism, recunoscătoare mămicii pentru buna educație oferită copilului. „Noroc că am văzut eu, că altfel...” puștiul pedalează fericit.

Hotărât lucru, e un blestem, blestemul șiragului tărcat! Mărgelele astea se țin scari de mine, nu e rost să scap de ele! Simt broboane reci pe șira spinării. Mă întorc spre casă pe celălalt mal al lacului. E și mai multă lume, mergem umăr la umăr, parcă ne-am înrolat și mărșăluim.

Imposibil să faci un gest pe care să nu-l vadă cineva. Renunț. În buzunar punguța cu mărgele parcă mă arde la degete. Intru în scara blocului, privesc în jur hoțeste, nu e nimeni, pun iute pachetul sub cutiile poștale, pe calorifer și mă reped în lift. Ușile aproape s-au închis. „Stai așa, țineți liftul!” vecina de la etajul zece se năpustește în lift. Voluminoasă, răsuflă greu, pufăie bucuroasă: „ia, uite, ce-am găsit!”

Îmi arată punguța nefastă, din care scoate și deșiră mărgelele blestemate. „Mărgele, și sunt noi! Erau pe calorifer. Le-o fi uitat cineva. O, dar ce frumoase!” Și le pune pe pieptul planturos, le admiră. „Prea moderne, nu mi se potrivesc... sunt pentru cineva mai tânăr, ia-le dumneata”, mi le îndeasă în mână. „Hai, ia-le, că-i păcat de ele, nu te rușina, să le porți cu plăcere! Hai, la revedere!” am brațele moarte, căzute în jos, nu pot să le ridic. Am vrut să-i mulțumesc, dar glasul mi-a pierit de tot, prinsă în mreaja unei vrăji malefice, rămân pe palier cu mărgelele în mână, într-o disperare mută.

SILVIA-NICOLETA BOLEA

Mă numesc Bolea Silvia-Nicoleta și sunt absolventă cu diplomă de licență a Facultății de Științe ale Educației din cadrul Universității Creștine „Dimitrie Cantemir” București cu specializare Pedagogia

Învățămintului Primar și Preșcolar, promoția 2018 – 2021. În momentul de față, activez ca profesor titular pentru învățământul preșcolar în cadrul Grădiniței nr. 248, București, sector 1.

Jucăriile uitate

S-a făcut noapte. Mă aflam singură acasă și citeam o carte. O luasem din raftul bibliotecii la întâmplare, fără prea mari speranțe că-mi va trece starea de plictiseală de care eram copleșită. Destul de fără chef, am parcurs vreo două pagini și eram aproape convinsă că voi renunța după următoarele două. Mi se părea că mintea mea, prea lenevită de căldura înăbușitoare a zilei de vară, nu e capabilă să mă transporte în lumea ficțiunii. Dar... la un moment dat, cu totul neașteptat, lectura m-a prins atât de tare, încât m-a făcut să uit de mine și de tot ce mă înconjura... ca și cum se deschisese pentru mine o fereastră spre o altă lume. Si-am pătruns cu teamă, dar și cu dorința de aventură, alături de Alice, în țara minunilor... Și eu am avut un iepuraș alb.... ca și ea, numai că al meu era de pluș... Îmi amintesc că-l promisem de la bunici când am împlinit 2 ani și până să încep școala a fost prietenul meu nedespărțit... Nici nu puteam dormi fără el! Oare pe unde-o fi acum? Dar ursulețul meu Panda? Dar girafa? Dar broscuța?

În timp ce citeam, și-mi puneam aceste întrebări, cu gândul la anii când trăiam în lumea jocului, căci jocul făcea parte din mine... un zgomot straniu se auzi din podul casei. Eram destul de speriată, dar mi-am luat inima în dinți și am început să urc încet scările care duceau în pod. Până să ajung acolo fiecare pas îmi era de plumb... Era întuneric, nu distingeam nimic clar, dar se auzea de acolo o forfotă de voci subțiri, înăbușite... Oare Alicei nu i-a fost teama când a intrat în vizuina iepurelui alb? Încurajându-mă, m-am apropiat mai mult de locul în care credeam că o să găsesc explicația zgomotului. Umbrele copacilor se întrevedeau prin ferestrele mici ale podului. Tablourile vechi pe care părinții le depozitaseră aici, în lumina lunii, păreau că prind viață și vor să-mi spună ceva. Podul mi se părea acum tot mai straniu. Aș fi vrut să fug, dar curiozitatea nu-mi dădea pace, în timp ce mintea mea născocea fel de fel de scenarii... Să fie oare niște șoricei? Sau am intrat oare în lumea fantomelor? Urmărind dâra de lumină ce se strecura timid prin ferestruica din tavan, ochii mi s-au oprit

pe o lădiță de lemn verde, pictată cu desene colorate... Pluto, Donald, Mickey Mouse.... Uau!... E chiar lădița mea cu jucării! Jucăriile copilăriei mele... câte amintiri plăcute mă leagă de această lădiță! Iată și iepurașul meu de pluș! Drăguțul meu iepuraș!!! Ce bine-mi pare că te regăsesc!

- Hi! Hi! Hi! Bine-ai revenit în lumea noastră! De când te așteptam!....

- Cum? Ce? Ci-cine a vorbit? am îngânat eu, paralizat de mirare și de spaimă, căci glasul venea chiar de la iepurașul meu cel alb... care acum devenise un gri prăfuit, din cauza prafului.

- Vino, Alex, dragul nostru prieten! Nu-ți fie frică, noi suntem jucăriile pe care tu le-ai uitat și pe care le-ai abandonat aici, în pod. De ce ți-e teamă?

Nu știam ce să fac. Inima îmi era cât un purice și mă tot întrebam dacă nu visez. Iată și ursulețul Panda și broscuța țestoasă și maimuțica... Toate fuseseră puse la păstrare, aici, în pod, pentru că în locul lor, în biblioteca din camera mea și-au făcut loc cărțile de școală. Era atât de ireal! Cu glasuri pițigăiate de marionete, jucăriile mele care prinseseră viață se întreceau care mai de care să mă invite în lumea lor... Podul devenise în chip magic scena unui teatru de păpuși... Trăiam parcă aievea aventurile unui erou de poveste... Ca și Alice din Țara minunilor, m-am lăsat călăuzit de „iepurașul alb” în Țara poveștilor”, în care orice este posibil...

Dintr-o dată se auzi scârțâitul ușii de la intrare:

- Alex, ajută-mă, te rog, să aducem cumpărăturile din portbagaj! Și glasul rugător al mamei mă trezește la realitate.

Am plecat din pod cu un sentiment enorm de bucurie... Reușisem, cu ajutorul unei cărți aparent neînsemnate, să redescopăr un univers pe care-l crezusem pierdut pentru totdeauna.

MIHAELA SOARE

Sunt profesor pentru învățământul primar la Școala Gimnaziala "Sf. Andrei", cu o vechime în învățământ de 32 de ani.

Un bun profesor nu-și poate atinge țelurile dacă nu are și o solidă pregătire de specialitate. Pentru că am știut din copilărie că vreau să devin profesor, am ales să urmez cursurile Liceului Pedagogic din București. Mai târziu, am dorit să-mi largesc sfera cunoștințelor și am urmat cursurile Facultății de Management Financiar-Contabil, din cadrul Universității "Spiru Haret".

De-a lungul a 32 de ani de activitate în învățământul de stat și privat, am continuat să mă perfecționez. Am urmat multe cursuri de specialitate pentru formarea și certificarea competențelor specifice profesiei didactice: „C.R.E.D”, „Google Educator”, „Abilitățile Viitorului”, Modulul psihopedagogic din cadrul Departamentului pentru Pregătirea Personalului Didactic al Universității "Spiru Haret", am participat la diverse simpozioane și

workshop-uri naționale și internaționale. Obținerea gradului didactic I cu media 10, a diplomei de MENTOR în educație și a distincției „GHEORGHE LAZAR” au constituit încununarea carierei mele de dascăl.

Consider că rolul unui profesor nu constă doar în transmiterea unor cunoștințe, ci mai ales în formarea unor abilități și atitudini care-i dau copilului posibilitatea să se adapteze oricărui context nou. Andre Gide spunea că *"un bun profesor este acela care are o grijă statornică: să-i învețe pe discipoli să se lipsească de el". Cred că un profesor simte că și-a îndeplinit misiunea abia atunci când vede cum elevii săi își deschid aripile și își iau zborul în lume singuri, siguri pe ei, fără să ezite.*

Nostalgie de iarnă

Visez la iernile de altădată,
Când sub zăpadă era țara toată,
Când viscolul bătea pe la ferestre
Și flori de gheață le punea ca zestre.

Acum e-un ger pustiu, uscat
Și parcă totul e mai trist ca altădat' .
Copiii nu mai chiuie pe derdeluș,
Nu mai fac giumbușlucuri pe ghețuș.

Fără-a omătului frumoasă strălucire
Ei nu cunosc a iernii fericire.
Închiși în case, mult prea protejați,
În fața recilor ecrane sunt lăsați.

Nici de Crăciun nu ne mai bucurăm,
În trafic prinși, după cadouri alergăm.
Uităm că fericirea cea adevărată
O simți când toți cei dragi sunt laolaltă.

Suntem mai reci, mai singuri, mult prea ocupați,
De lucruri fără importanță captivați.
Uităm că viața este efemeră, trecătoare
Și-ar trebui să ne-o trăim cu-nverșunare.
Mi-e dor de iarna grea, de case troienite,
De focul ce trosnește în sobele-ncălzite,
De gerul cel pătrunzător și mut,
De simplitatea omului cel din trecut!

CAMELIA OBREJA

Profesor de Informatică la
Colegiul Național "Gheorghe
Lazăr" din București

Moderator al cenaclului literar
AntiM din București din 2014
până în prezent

Lucrări (poezie, proză scurtă,
opinii de cititor, eseu) publicate
în câteva reviste literare
bucureștene, o recenzie de
carte în revista băcăuană *Plumb*
și apariții cu proză scurtă în trei
antologii literare.

Secretul

Se tolănise pe sofa de cum intrase. Ca o pisică mulțumită, de la care te aștepti să înceapă să toarcă dintr-o clipă în alta. Pesemne că-i face bine „psihoterapia”: atmosfera primitoare, mirosul discret de scorțișoară, căldura... Denisa vine la mine doar atunci când are ceva de rezolvat, iar în ultima vreme m-a năucit: când vulcanică, nestăvilă, când așa cum e acum, un crocodil ce-și digeră prada. Urmează să și lăcrimeze puțin, pentru veridictate, îmi șoptește piticul de pe umărul stâng. Taci, răutate!

Știindu-i felul, încerc să nu mă agit. Nu-s curioasă, decât un pic... Îmi va spune, când va crede de cuviință, dar nu înainte de prima gură de cafea, asta se înțelege de la sine. Așa că aduc ceștile și mă așez în tăcere, așteptând ca zeița să se îndure de un biet muritor. Nu aș vrea să-i tulbur starea. E mai bine așa decât la ultima vizită, când îngrijorarea de dinaintea interviului o transformase în gladiator hotărât să obțină grațierea în arenă.

Mă surprind tresărind când sună telefonul. Sonerie necunoscută. Denisa oftează a scuză în timp ce se întinde să primească din mâna mea poșeta pe care o aruncase pe un scaun. Îmi caut de lucru la bucătărie. O gustare dulce nu strică. Poate că o impresionez cu noile brișe, home made, de la magazinul de la colțul blocului. Și revin după o chibzuită perioadă de așteptare: nici prea lungă, nici foarte scurtă.

-...da, sigur, sigur, mulțumesc! Să ne vedem într-o bună zi, să stăm de vorbă mai pe îndelete! Absolut minunat! Cu bine!

Îi invidiez tonul de șefă, chiar dacă, e evident, una a zis și alta a gândit.

- Ce mai vrea și nesuferitul ăsta? Toți vor câte ceva! M-au înnebunit cu telefoanele astea stupide toată ziua. Aproape că nu am făcut nimic altceva decât să răspund la apelurile lor!

- Ești vinovată. Tu le-ai zis... îndrăznesc, și, în aceeași clipă, îmi dau seama de greșeală.

- Doar nu era vreun mare secret! De ce țin neapărat oamenii ăștia să mă felicite? Eu aș fi mai degrabă invidioasă! Verde de invidie! Și apoi cine știe când ne vom revedea, dacă ne vom revedea. Poate sunt bucuroși să scape de mine – e drept că scaunul meu e vânat de câțiva hrăpăreți nerecunoscători, dar ar fi putut aștepta să mă vadă plecată și abia după aia să chiuie, măcar așa, din politețe.

- Ar trebui să dai o petrecere, încerc eu să dreg busuiocul.

- Cum? Asta-mi mai lipsea!... Chiar crezi?

E sincer surprinsă. Și de ce nu, poate nu-i o idee așa rea, pare a spune sprânceană ei stângă ridicată doar un pic.

- Sigur, nu se poate altcumva, continui ca și cum tocmai aș fi scăpat din nisipuri mișcătoare. Așa îi vezi pe toți la un loc și, cine știe, poate te mai întâlnești cu unii din ei vreodată. Vorba aia, contează nu doar prima impresie, ci și ultima...

- Dar am atâtea de făcut! Numai de o petrecere plictisitoare nu-mi arde mie acuma... se alintă ea, de parcă nu aș ști cât de mult îi place să fie în centrul atenției. Și că ar lăsa orice baltă pentru o petrecere. Am prins nițel curaj:

- Nu fi nesuferită! Mai bine anunți tu, decât să-ți faci ei o surpriză de să nu te poți revanșa.

- Așa... Nu-mi plac absolut deloc surprizele!

Zău, de când asta? Tot piticul de pe umărul stâng. Se vede treaba că ălalalt nu-i acasă!

Aș putea jura că rotițele i se învârt acum la viteză maximă: Pe-tre-ce-re! Pe-tre-ce-re! Ce mi-o fi venit? Nu mai bine tăceam? Denisa mă va acapara cu planurile ei, la care va trebui să fiu martor, părtaș și, mai grav, executant (poate unicul!), pentru ca lucrurile să iasă așa cum vrea ea. Adio liniște, timpul

meu liber va fi devorat de îndeplinirea diferitelor „mici rugăminți” pe care prietena mea va ști să mi le adreseze afișând cea mai nevinovată nutriță și precizându-mi dulce că numai eu, cu marea mea iscusință, răbdare, știință, etc. pot să le aduc la o realitate „minunată”. Și apoi, la ce sunt buni prietenii dacă nu să îți sară în ajutor la nevoie? Să răspundă mereu la telefon, indiferent de ora la care suni. Să fie disponibili când ai chef să te plângi și nu ai alt umăr mai aproape. Să pregătească tort, specialitatea „minunată” pe care „doar tu o poți reuși de fiecare dată”, chiar dacă „trebuie neapărat să fie gata mâine” și nu e niciun ingredient în casă. Să te asiste la probarea a tone de rochii și pantofi și să îți dea sfaturi de care oricum nu vei ține seama pentru că, de fapt, contează doar ce vrei tu...

Da, asta e definiția prieteniei noastre. Și totuși, e vorba de o relație din școala primară. A trecut ceva vreme de atunci. Pare că nu s-au schimbat prea multe. Dar nu e așa. Am evoluat. Amândouă. Am trecut prin clipe bune și mai puțin bune. Am avut, ca în orice relație, sușuri și coborâșuri, clipe intense și despărțiri mai lungi, dar nu prea lungi, și nici prea dese. Poate părea ciudat. Nu prea semănăm. Dar cred că tocmai asta a făcut ca prietenia noastră să dureze. Bun venit, pitic drept! Exact la timp!

Și totuși, care e motivul de satisfacție? Cel căruia îi datorezi această vizită intempestivă în mijlocul săptămânii? intervine intrigantul.

De câteva minute Denisa turuie întruna. Despre petreceri desigur. Ce, cum, unde... Chestii din astea. Pare că ideile îi vin toate odată și își dau coate care să iasă prima. Cu greu o pot urmări. Ține neapărat să rememoreze toate petrecerile la care am fost. Balul „absolut dezastru” din clasa a patra, când superba ei rochie nouă-nouță nu a rezistat decât o jumătate de oră, până să fie „făcută ferfeniță de grasa de Adriana” care a așezat scaunul „exact” pe trena ei. Aniversarea

ei de 12 ani, când Gabriel, „cel mai frumos băiat din clasă”, i-a dăruit un pluș „înfiorător”. Petrecerea de adio din tabăra de vară dintre a șaptea și a opta, când am decorat sala de mese, „absolut nepotrivită pentru dans”, cu flori și crengi „oribile, culese din pădurea aia plină de sălbăticiuni înspăimântătoare (Cine a mai văzut așa ceva?!)” în loc de „crini albi, de un alb imaculat, cu miros mai mult decât divin” (ideea ei!). Majoratele colegilor, la care ea a fost „de-a dreptul strălucitoare”, „nu ca amărătele alea”, colegele noastre, care „nu știau să pună o rochie pe ele altfel decât pe un gard”. Chefurile „monstruoase” din cămin în sesiune...

Uite, vezi, de asta mi-e mie dragă fata asta! Își amintește totul, cu lux de amănunte! Și știe să pună câte un adjectiv bine ales lângă fiecare substantiv!

Poate că ți-e și teamă! De ce ar spune despre tine dacă nu ați fi prietene.

Eu, fricoasă? Nici într-un caz! Îi cunosc repertoriul. Nimic nu m-ar putea surprinde. Orice ar spune despre cineva e valabil și pentru mine. Și eu pot fi oribilă, firoasă, nesuferită și încă atâtea altele. Dar, lângă ea, lumea pare altfel și universul parcă e mai mare când se află și Denisa în el, chiar în centru. Mi-ar lipsi toanele ei, energia și pofta de viață pe care o degajă prin fiecare por. Într-un fel, simt că trăiesc prin ea, așa cum unii părinți trăiesc prin copilul căruia îi oferă tot ce și-au dorit și nu au avut.

Tot nu am aflat motivul. Dar măcar am ajuns la zi. Planurile se coc la foc rapid în mintea Denisei și mi le destăinuie încântată. S-ar zice că ideea petrecerii îi aparține și că s-a gândit mult timp la asta! Totul va fi alb, fețele de masă, florile, până și prăjiturile, care vor fi îmbrăcate în ciocolată albă, iar ea, ea va purta cea mai albă și vaporosă rochie din câte s-au văzut vreodată. Și neapărat perle. Și tot perle va purta și în păr. Da, mai trebuie doar să hotărască ce culoare va avea părul ei în seara petrecerii. Poate negru-abanos.

Sau poate roșu-cărămiziu. În niciun caz platinat, nu merge cu perlele! Și, să nu uitate, neapărat va trebui să îi spună să își pună o cravată asortată. Asortată cu părul ei, desigur.

- Stop cadru! Derulează nițel înapoi. Ce-a fost asta? Cravată? Despre... cine vorbim?

- Cum cine? Aa, nu ți-am spus? Vai, ce uitucă sunt! Doar asta voiam să discut neapărat cu tine. Iartă-mă, fetiță scumpă. Să vezi...

Și Denisa, prietena mea, se topește subit, transformată într-o copilă timidă, ce rostește cu atenție, să nu uitate versurile poeziei, în timp ce-și boțește în pumni poalele rochiței, la prima serbare de la grădiniță.

El, înalt, frumos, „mai frumos decât orice băiat pe care îl știi”, fermecător, stilat și manierat, și multe altele asemenea. Numai calități. Le tot înșiră și nu se mai termină. Țasta e basm în toată regula! Niciodată nu am crezut că există Făt-Frumos. Se pare că m-am înșelat. Există. E bine mersi, aici, în vremea noastră, și Denisa l-a găsit. Sau, mai degrabă, el a găsit-o pe ea. S-a mai aprins ea și altă dată, acum însă pare ceva foarte serios. Sunt teribil de curioasă, dar nu întreb nimic pentru că vreau să mă bucur de spectacol: o Denisă plâpândă, blândă, emoționată, măsurând fiecare cuvânt. Sunt atentă la toate nuanțele. Sunt

sigură că e sinceră, nu vrea să impresioneze, pur și simplu recapitulează cu voce tare ceva ce își spune în interior de mai multă vreme. Îi simt stânjeneala și grija de a se face înțeleasă pe deplin. Și o ascult cu adevărat pentru prima oară. Cuvintele ei sunt cuvintele mele, doar le-am rostit de atâtea ori, niciodată cu voce tare, dar sunt ale mele! Toate. De la primul până la ultimul. Și spaima crește în mine ca umbra muntelui peste apele unui lac liniștit la căderea serii. Mă tem că... iubim același băiat.

Cred că m-am făcut roșie ca focul, dar Denisa, concentrată la povestea ei, cu ochii în jos, visătoare, nu -mi aruncă nicio privire, ca și cum nu mi s-ar adresa, ca și cum nu aș fi acolo, ca și cum nici nu aș exista.

Nu, ea nu are cum să știe! Nu am spus nimănu. Se pare că soarta a vrut așa: prietena mea și ursitul meu. Ce e de făcut? Ea... e teribil de îndrăgostită. Poate că și el...

Îmi vine să fug, să mă ascund undeva și să plâng...
.....

BOGDAN ANDRONACHE

Îmi place să citesc și să văd filme vechi.
Sunt acel profesor fericit care nu știe ce este
goana după funcții și după adevăruri.

În pagina alăturată este ultimul capitol
dintr-o carte publicată de subsemnatul.

*Profesor Geografie
Colegiul Tehnic de Poștă și Telecomunicații
Gheorghe Airinei, București*

Gratii de nisip

Egoruşka, nu mai da din aripi deasupra pervazului și ascultă-mă! Ai văzut vreun coleg care tocmai a intrat în curte sau vrei să respiri alt aer? Întoarce către mine o figură tristă, încercă să pătrundă cu privirea până la capătul coridorului. Curând o plictiseală ucigătoare pune stăpânire pe el. Smocuri de vată desprinse din plopi plutesc în vântul tot mai înverșunat, închide fereastra.

Dogoreala începe să slăbească, roțile de la căruță trăncănesc în gropile drumeagului din stepă, Egoruşka cercetează creșterea caselor, hanurilor și a stânelor, care nu cu mult înainte nu erau decât niște puncte pe linia orizontului. Trebuie să mă duc la oră, spune. Clasa mea este ultima pe stânga. Forme vagi, dreptunghiulare, care poate erau planșe didactice, confecționate de un spirit abstract sau schițe de evacuare a clădirii stau atârinate în holșuruburi de-a lungul pereților albi, interminabili. Vorbiți fără noimă, aici nu-i împărăția regnului vegetal și animal.

Materiile școlare par îngrămădite de cea mai odioasă minte, care nu are alt scop decât scoaterea noastră din minți. Nu știți prin ce trecem noi! Te înșeli, te știu demult, încă de când erai Antoine Doinel și fugeai împreună cu un coleg de școală, ți-ai ascuns ghiozdanul în spatele unei uși dintr-un gang, apoi ai luat Parisul la pas. Nu erai tot tu cel care fugea pe nisip către apa mării ca să se elibereze în infinitul ei? Dacă mă gândesc bine, te știu încă de când îți făcuseși un balon roșu prieten,

în 1956. Obişnuia să te aștepte în fața școlii după ore, te ghida prin labirintul orașului către casă. Eram la o fereastră când ceata de bandiți tăbărâse pe voi și era gata să-ți înțepe prietenul, dar până când am dat fuga pe scări se schimbase scena. Un surâs enigmatic și neîncrezător îi flutură pe chip.

Trecurăm prin dreptul unei săli cu ușa deschisă. Dinăuntru se auzeau formule matematice repetate în cor. "Doi și cu doi fac patru, patru și cu patru, opt..." de parcă n-ar fi fost un liceu, ci școală primară. Se mai auziră și alte ciudățenii de neînțeles. Aproape că-l pierdusem din ochi pentru că un sentiment apăsător de nostalgie irumpse de niciunde, întreg coridorul cu nenumăratele lui uși, unele deschise, altele închise, mi se păru nespuse de familiar, ca un loc unde zăbovisem zeci de ani în șir. Era o senzație pe care o percepeam cu șira spinării.

Mergeam cu autobuzul, ratasem stația la care voiam să cobor, ajunseseam, rupând inconștient o taină legată cu fir de argint, la Valea Plângerii. Doar o clipă să mai văd clădirea dărăpănată acum aflată în posesia Ghionoaiei, pe coridorul căreia mi-am făcut anii de ucenicie. Dacă aş putea să mai rămân o noapte înăuntru, în cea mai sordidă cămăruță din spațiul ei mitic, să mă rătăcesc voit prin labirintul de săli, să mă desfăt cu senzația iluzorie că am firul Ariadnei bine înnodat la gaica de la curea. Așa cum chirurgicalul pediatru Pesamosca uneori dormea nopțile într-o cămăruță de la spital, care îi devenise casă, din cauza infernului de consultații care nu-i dădea pace. Abia

aștept să treacă și ora asta, spune precum un prizonier privind ceasul în ultima zi de detenție. Uite ce frumos e afară, e o zi bună de pescuit pe Argeș.

În sus urcă privirea, de undeva picura o chemare duioasă. „Stă casa bătrânească sădită printre nuci,/ În vîrf de deal. E toamnă. Pe gardul de uluci,/ Atîrnă în ciorchine, grei, strugurii și-n vie/ Poteca înserării te-mbie – și te duci”. Nori de amărăciune coboară pe sprâcenele liceanului, o durere surdă ca o gheară îi străpunse măruntaiele.

Un fâlfâit de aripi ne trecu pe la tâmplă. Istoviți de atîta mers ne-am oprit să cercetăm înălțimile tavanului, dar a trebuit să ne dăm la o parte, politicoși, din calea unor elevi care duceau o bancă ruptă nu se știe unde.

Aerul se tulbură ca de trecerea unei păsări, o spuză de praf vibra ca o lamă aurită în dreptul unei ferestre. 60 cu 60 fac 120, începu să calculeze sărind ca să-și ducă stîngul în față, apoi merse pe poteca aritmeticii până când împietri. Privește, arată către peretele acoperit cu afișe lipite în dezordine. „Sunteți invitați la cea mai importantă oră. Oricine e binevenit. Astăzi și numai astăzi. E locul din care veți pleca dobîndind cele mai trebuincioase competențe, mai sublime valori și mai mișcătoare atitudini. Veniți cu încredere”. Undeva, scris oblic, se observa prenumele Jacques. Oare la care franțuz făcea referire? Am desprins cu grijă o zgură de aracet întărit dintr-un colț de afiș, am buchisit Prévert. 60 ori 60 fac 3600 de secunde într-o oră. Ai test, este? Te pregătești? Ne măsoară periodic, tsunami de itemi obiectivi și grile de punctaje, spune.

O să-ți trimit în ajutor pasărea măiastră, e incredibil de puternică. Oasele aripilor, humerus, radius și cubitus sunt precum cele ale vulturului harpie. Căngi de bronz în loc de falangele fabricate pe meleagurile poemelor homerice. Ar putea fi, la fel de bine, chiar Pasărea Phoenix care stă atârnată de șinele carului de luptă al lui Helios, iar când vremelnicii stăpânitori vă distrug visurile, planează teribil, dezintegrează materia până la nivelul atomilor. Era descrisă într-un capitol din *Cartea ființelor imaginare*, dar autorul a dat, întâmplător, peste un sinistru calambur de cuvinte într-un număr impar al unei prestigioase reviste, și a decis să scoată definitiv pagina respectivă. Dacă zboară cu 120 kilometri pe oră, înseamnă că face 33,(3) metri pe secundă. Și face probabil 1200 kilometri în 10 ore. De obicei stă în cuibul ei dintr-un circ glaciar de lângă Vârful Elbrus din Caucaz, unde pe vremuri îl vâna pe vulturul care-i sfâșia măruntaiele lui Prometeu. De acolo până la București sunt aproape 1300 kilometri. E aproape ora unsprezece, spuse din bancă, dar niciun mușchi al feței nu i se mișcă, urmărea însuflețit învolburarea frunzișului. Numere mici, ca niște găngânii bizare mișună pe tabla albă, formule, algoritmi, date, toponime, elemente chimice, toate se scurg din cărți, de prin dulapuri într-o baltă de smoală care se tot întinde pe parchet. Pasărea se strecoară pe fereastra deschisă oblic, aerul rece explodează în sala de clasă, o muzică duioasă se revarsă din tavan, aripile ei bat pe clapele unui pian divin. Concentrați-vă! Termină secătură! Nu mai trîncăni în gol! scrâșnește profesorul de la catedră.

Copilul a fost primul care a văzut *Pasărea Măiastră*, un strop de lumină i se prelinse prin creștet, îi destinse pântecul, se simți ca un pui de vrabie în căușul unor palme grijulii. Un huruit geologic urcă prin temelia școlii până la etaj, fisuri se împrăștiară prin plăcile de beton din pereți, o ploaie de nisip începu să curgă din colțurile tavanului. Aripile îl învăluiră ca niște frunze uriașe fabricate din cel mai dur metal cunoscut, își puse capul în piept rotunjindu-se într-o formă embrionară, visurile trebuiau să dăinuiască pentru totdeauna. Geamurile fură spulberate într-un nor de praf, plasticul din marker și din tocurile ferestrelor se trase înapoi în depozitele de petrol din subteran, parchetul și băncile se prefăcură în trunchiuri de conifere, tastele telefonului în păsări călătoare.

GABRIELA MOISE

Sunt Moise Gabriela, profesor învățământ primar, dar și profesor de geografie. Mi-am dorit ca primele ore de geografie din viața unui elev să vină cu ceva nou, cu o poveste, astfel încât aceștia să-și dorească cu mult entuziasm, să aprofundeze tainele geografiei.

Povestea Podișului Transilvaniei face parte dintr-o suită de povești scrise de mine și pe care, cu mult drag, le împărtășesc elevilor mei.

Povestea Podișului Transilvaniei

Într-o vreme îndepărtată, pe când lumea nu arăta cum arată acum, trăiau fericiți un rege și o regină.

Aceștia conduceau un regat mai straniu pentru că era în forma de arc de cerc format numai din munți, văi și depresiuni, iar în mijlocul acestuia nu era nimic. În centru era totul negru și nimeni nu atinsese niciodată fundul acestei găuri. În jurul acesteia apăruseră multe legende, ba ca era un blestem, ba ca a fost cândva pământ dar regele bătrân i l-a oferit Vrăjitoarei Albastre și aceasta l-a făcut să dispară, ba ca pe acolo intra și ies spiritele rele.

Oamenii din regat trăiau bine, aveau case construite din lemn, vânau în păduri urși, mistreți, adunau ciuperci care apăreau după zile ploioase pe la baza copacilor, beau cea mai pură apă pentru că erau înconjurați de izvoare montane. În iernile grele pe care le aveau de trecut, pentru că acolo zăpada dănuia și șase luni, stăteau la gura sobei și spuneau povești. O singură problemă îi măcina pe toți, atât regi cât și oameni din regat: drumurile lungi pe care trebuie să le facă prin munți, trecând pasuri, mergând pe firul apei, prin văi pietroase ca să ajungă în diferite locuri ale regatului. Gândul că dacă gaura nu exista nu-i dădea pace nici regelui, acesta știind că dacă gaura nu era, ei se puteau deplasa mai ușor prin regat dintr-un colț în altul. Într-o zi friguroasă de iarnă, când zăpada era până la streășina și gerul făcea ca totul în jur să fie împietrit acesta a hotărât să plece la Vrăjitoarea Transilvaniei și să discute problema care îl macină de mult timp. S-a urcat pe cel mai tânăr cal din grajd, s-a îmbrăcat în cele mai groase haine făcute din blană de urs, și-a pus în picioare ciorapi de lână și opinci făcute din piele de vițel și a plecat spre vrăjitoare. Drumul a fost lung, plin de primejdii, dar regale nu a renunțat și s-a încăpățânat să ajungă la aceasta. În toila nopții, când zăpada îi lumina cărarea pe care mergea, iar Luna lumina fiecare fulg de nea așternut peste munți a zărit în depărtata casa vrăjitoarei. Aceasta era mică, acoperită cu cetină de brad, cu o temelie din pietre și cu fereste mici, luminate de lămpi pe gaz. Regele a intrat în casă și dintr-o răsuflare i-a spus vrăjitoarei de ce a venit. Aceasta s-a uitat la el, mirată, și i-a spus:

– Credeam că nu mai vii! De ce ai ezitat atât să vii la mine?

Regele, surprins de un asemenea răspuns, abia a putut să mai șoptească:

– Știam că un blestem a făcut să dispară pământul din mijlocul regatului meu și mă gândeam că este imposibil să rupi blestemul.

Atunci vrăjitoarea s-a apucat să prepare într-un cazan mare de cupru, de culoarea roșiatică un amestec. Cazanul era imens, iar sub el vrăjitoarea băga trunchiuri întregi de brad și molizi. A început să se roage și să pună în cazan substanțe pe care regele nu le știa. Uite așa în cazan a turnat sare, gaze, petrol, ape minerale și pământ. Când a terminat de preparat amestecul a chemat la ea doi ursi și le-a spus:

– Cărați cazanul până la palatul regelui și la fiecare răsărit de soare să puneți câte o crenguță din fiecare tip de copac întâlnit. În cazan, iar regelui i-a spus:

– Când ajungi la regatul tău, trimite câte o sticlă cu amestec fiecărui om din regat și spune-le că în ziua în care Soarele va fi acoperit de Lună și ziua va fi întunecată să toarne amestecul pe versanții munților, în apele și pâraiele munților și să stropească pădurile din jur, iar tu în acea zi, împreună cu regina să va rugați cu fața către răsărit.

Zis și făcut, vestea în regat a circulat cu viteza vântului, iar sticlele au ajuns la fiecare om din regat. Regele și regina au așteptat ziua în care va fi întuneric, iar când aceasta a sosit au început să se roage, în timp ce fiecare locuitor împrăștia amestecul în regat. Imediat s-a produs un zgomot puternic, munții s-au zguduit, apele au amuțit, păsările s-au oprit din zborul lor, iar animalele s-au adăpostit în peșterile munților. Regele și regina se rugau neconținut și la un moment dat din gaura neagra a regatului a început să se zărească praf și un nor. Toți oamenii erau cu ochii pe groapa adâncă, iar când praful s-a împrăștiat, iar norii au atins cerul aceștia au văzut că groapa a dispărut. În locul acesteia era un podiș, plin cu culmi drepte, cu dealuri rotunjite, cu păduri verzi, cu râuri mari, ușor șerpuite, cu dealuri pline de livezi roditoare și vițe de vii ai căror ciorchini de struguri ajungeau până la pământ. Ogoarele erau pline de culturi de porumb, cartofi și alte plante necunoscute de locuitorii regatului. Prin pădurile de stejar, fag, ulmi, tei și carpeni mișunau veseli mistreți, lupi, vulpi, iar ciocănitorele și cintezele cântau bucuroase peștilor din râurile bogate.

Regii au pășit cu grijă și emoție pe noul pământ și au descoperit că acesta era plin de resurse. În interiorul pământului erau rezervoare întregi de petrol, de gaze și coline întregi de sare, roci necunoscute pentru ei străluceau în lumina soarelui și ape minerale curgeau peste tot.

Tot regatul a sărbătorit apariția acestui pământ, iar regele a hotărât ca numele noului ținut să fie Transilvania, cinstind astfel ajutorul dat de vrăjitoare.

LARISA-ELENA STOICA

Mă numesc Stoica Larisa-Elena. Sunt mamă a doi băieți minunați, Alexandru și Răzvan, și profesor pentru învățământul primar la Colegiul Tehnic „August Treboniu Laurian”, Agnita.

Îmi place să scriu poezii pentru copii. În anul 2021 am publicat cartea *„Priful magic dintre file- Culegere de poezii și povești scurte pentru copiii curioși.*

Inspirația publicării micuței cărți a venit de la copiii mei personali, dar și de la elevii mei de la școală. Foarte multe desene ale elevilor mei se regăsesc în carte.

Ziua mamei

E ziua ta mămico,
 Un dar îți dăruiesc.
 În inimă un soare
 Și mult să mă iubești.
 - Îți mulțumesc mămico,
 Frumos știi să mă crești!
 Că te iubesc știi bine,
 Mă iartă de-ți greșesc!
 Astăzi este ziua ta,
 La mulți ani, mămica mea!

Ciupercuțele

Plouă, plouă
 Pic, pic, pic!
 În pădure noi fugim
 Ciupercuțe să admirăm.
 Ciupercuțe albe
 Stau într-un picior.
 Sunt și colorate,
 Le admirăm de zor.
 Una e mai albă,
 Albă, albă toată.
 Ne spune cu glas duios:
 Dragi copii, bine ați venit!

În pădure

O imagine de vis
 Din povești pare desprinsă.
 În pădurea minunată
 Se ascunde o comoară.

Aricei și pui de lup,
 Iepurașii voinicei,
 Ursuleții mititei
 Se joacă toți de zor.

Ciocârlia ne-ncântă
 Cu glasul ei suav.
 -Ce lume minunată!
 Strigă copilul din prag.

Toamna

Arămie, friguroasă
 Colorată și ploioasă.
 Cine ni se-arată oare?
 Este toamna cea bogată
 De toată lumea așteptată.

Poame coapte, mere, pere,
 Acum noi le adunăm
 Pentru iarnă le păstrăm.
 Pe câmpii e lume multă
 Roadele își strâng acum.
 Toamna a sosit îndată
 Cu tot ce are mai bun.

Copăcelul

Pe crenguțe se așază
 Tot felul de animale.
 Veverițe stau de pază,
 O căsuță își construiesc.

Vulpea cea roșcată
 Vine de-ndată!
 Provizii și-a adunat
 Și le pune la păstrat.

Păsărele, fluturași
 Gândăcei și furnicuțe,
 Pe copăcel sunt înșirate
 Ca niște mărgăritare.
 Copăcelul e fericit
 Toți prietenii au venit!

MARIANA FIRTAT

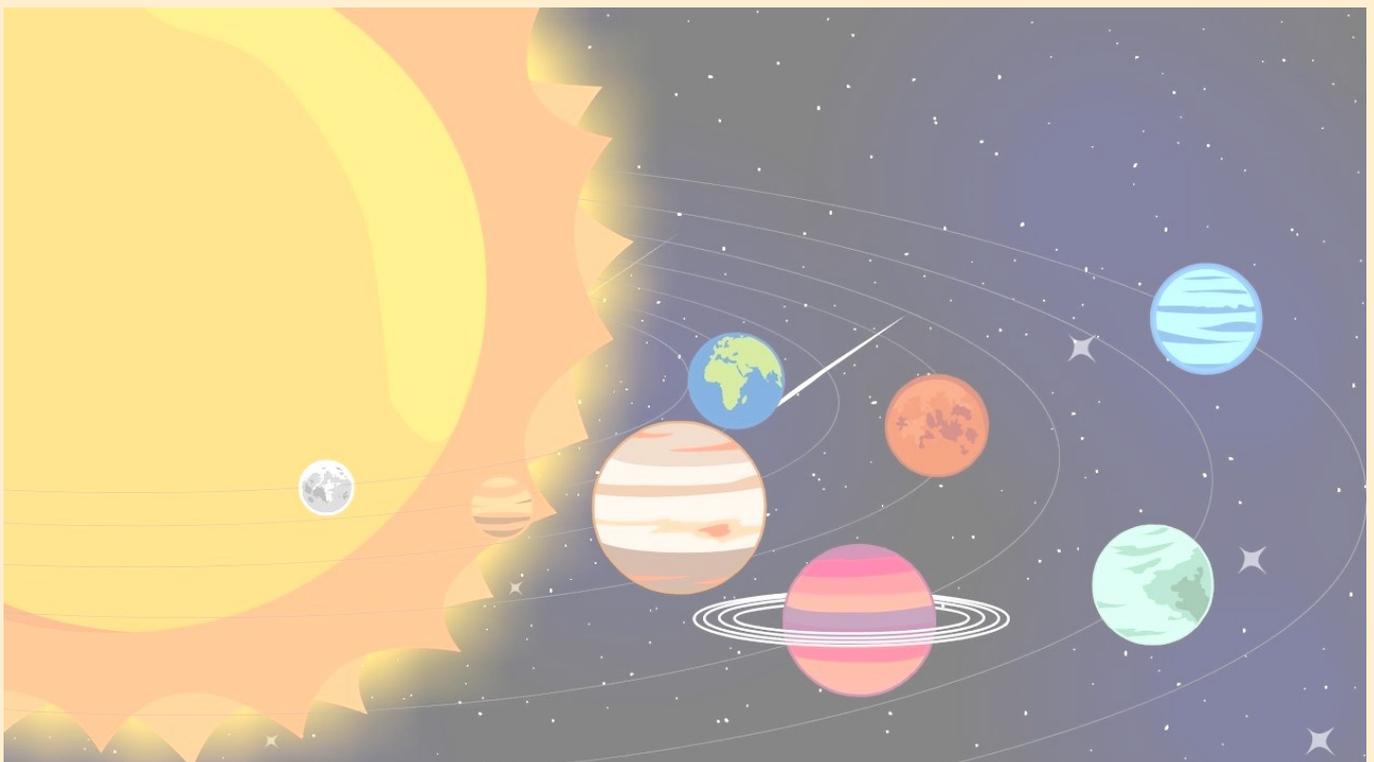

Numele meu este Firtat Mariana, sunt educatoare în cadrul Grădiniței nr. 229.

Am încercat să compun o poezie care să fie utilă pentru copii.

Sistemul Solar

Soarele, cea mai strălucitoare stea,
Are planetele în paza sa.
Mercur este planeta care
Este chiar prima, lângă Soare.
Urmează Venus, cea strălucitoare
Fierbinte și nu prea primitoare.
A treia este chiar casa noastră
Pământul, Terra sau Planeta Albastră.
Muntele-Olimp, cel mai înalt din Univers,
Este pe Marte și este imens.
A cincea este Jupiter și, despre ea,
Știm că-i cea mai mare și mai grea.
Saturn, planeta a șasea de la Soare,
Are inele mari ce o înconjoară.
Uranus și Neptun, giganții înghețați
Planetele a șaptea și a opta, nu uitați.

CAMELIA CHIRCHIBOI

Numele și prenumele: CHIRCHIBOI CAMELIA

Pseudonim literar: ANA SOFIAN

Născută pe 30 martie 1970, la Brăila.

Absolventă a Liceului Pedagogic “Costache Negri” din Galați, urmează cursurile Colegiului de Institutori din cadrul Universității „Petre Andrei” din Iași, apoi pe cele ale Universității București.

În 2008 publică în antologia Noul Orfeu.

Scrive mai apoi în cadrul revistei *Tânărul scriitor* în 2009.

Colaborează cu revista *Marea noastră* editată de Filiala București a Ligii Navale Române.

Desfășoară activitate literară pe rețelele: Bocancul literar, Cleopatra gândului, Confluente lirice, Însemne literare, Poezii esențe, Poezii bizz, Agonia, www.europeea.ro.

Publică în antologii literare.

- *Vis și pasiune*, Editura Panfilius, Iași, 2011
- *Însemnele unei tăceri*, Editura Rovimed, Bacău, 2012
- *Confluente lirice*, Editura Pim, Iași, 2012

Publică în 2019 vol. *Imperfect solubil*, la editura Pim, Iași.

Mic tratat de teamă

E sunet gol în magma depărtării
 Și-i încropită frica de zerouri,
 Ne suntem astăzi ținte în halouri
 Când soarele-i rănit pe geana zării.

Mă adâncești în strigătul de fiară,
 Singurătăți găsești în limbi de ceasuri
 Din pielea ta am tot oprit popasuri,
 Deși un sumbru cânt mă înfioară.

Îl simt mereu cu notele-i aldine,
 Cu rime stranii adâncite-n tâmples,
 Cu sunete exod - să se întâmples
 Vulcani tocmiți de-aceleași pianine.

Îți sunt ecou în colbul nou de lună
 Rămas pe cer din serile-mpreună.

...)al

Strigă-a moarte albatroșii
 Marea vinde înc-un val
 E trădarea o ispită
 În decorul gingival.

Alveole poartă dinții
 Unui timp prea infernal,
 Mușcătura-i otrăvită,
 Peisajul e carnal.

Arătărilor hidoase
 Lasă-n pasul lor fetal
 Nașterile de coșmare
 Ale visului letal.

Noaptea-n ceață ne îmbracă
 Măștile se pun la bal,
 Moartea este o prezentă -
 Sunet straniu de cimbă.

Consonanță

Licheni de metal pe o scoarță de sticlă
 Se prind cu putere când iernile plâng
 Și-n mușchii-nghețati, sub o zare de păclă,
 Se scutură albul în pasu-i nătâng
 Inele cu-arginturi, de frig smălțuite,
 Cunună sticleții în ram adormiți,
 Iar bardele vremii cu lame-ascuțite
 Suprimă suflarea în elfi părșiți.

Poveștile serii, în sângele iernii,
 Au glasuri de clopot și-n moarte se sting.
 Se scriu cu regrete, în carte, vecernii,
 Iar soarele fuge-ntr-un ochi de flaming

Crâmpei...

Te simt acum în mine, gângav, nepriceput
 Sfârșit fără de vină, sfârșit fără de-nceput
 Solstițiu fără vară, incest cu un cuvânt,
 Promisiunea stinsă în strâmbul jurământ.

Te simt o provocare, furtună în deșert,
 Nisipul se așterne pe timpul meu inert,
 Secunda stinsă-n oază mă doare, abstinent
 E numai visul care devine affluent

Al râului de focuri ce m-au topit cândva
 Prin simplele desene, în fir, pe canava
 Când acul împletise povestea unui scrib
 Cu foamea de iubire, totemul unui trib

Postludiu

Lăsată-n agonie, e vina mea săracă -
 O prelungire fadă a vieții fără rost,
 De șoapte-ngenuncheate lumina se dezbracă
 Și se ascunde-n umbre, rotundă-n adăpost.

Sub clipe foșnitoare a-ncărunțit devreme,
 Năucă-mi se prelinge în piepul dezgolit
 Ca versul ce vibrează în glasuri de poeme
 Când moare-n scris cuvântul pe lemnul scrijelit.

De va pleca departe, e doar dintr-o credință
 Că am iubit și frunza și toamna ce-a ucis,
 C-am devorat în taină amestec de ființă
 Știind că nu-mi rămâne nimic din ce-a fost zis

Înștiințare**ronset**

Mai cinici decât noaptea suntem noi
 Închidem păsări albe-n colivii.
 Pasibili de aceleași mârșăvii,
 Trădăm mereu. E viața un gunoi.

Cum albatroșii rătăcim prin ploi
 Râvnind catarg în lungul nostru drum,
 Înfrigurați ne suntem când în scrum
 Trădăm mereu. E viața un gunoi.

Și de-am privi o clipă înapoi
 Să mai stârnim aceleași începuturi
 Ne mor încet suavele săruturi,
 Trădăm mereu. E viața un gunoi.

Să ne priviți în lumea de apoi -
 Mai cinici decât noaptea suntem noi.

MARINELA MĂDĂLINA RĂSUCEANU

Sunt Răsuceanu Marinela Mădălina, profesor la catedra de limba și literatura română, la Liceul Teoretic "Nicolae Cartoian", Giurgiu, absolventă a Universității din Craiova, Facultatea de Filologie, promoția 2001.

Pasionată de lecturi și scrieri, autor al unor recenzii de proză și poezie ale unor poeți și scriitori giurgiuveni, după cum urmează:

- *Weekend gratis*, de Dorina Georgescu 2013, Editura Junimea, Iași;
- *Țărnuț sculptat*, Ed. Semne, 2015;
- *Popasul clownului*, de Dorina Georgescu, susținută la Biblioteca Județeană I. A. Basarabescu, 2019;
- Recenzie volum de poezie, "Pași prin anotimpuri", autor Mariana

Bratu Șoavă, apărut la Ed. Pim, anul 2022;

- Recenzie volum de Poezie *Îngerul de lângă mine*, 2022, Ed. Amurg sentimental, autor, Dunia Pălăngeanu;
- recenzie *Fata în rochie albă*, autor, Andreea Ruxandra Tudor, volum de versuri apărut în Colecția *Biblioteca giurgiuveană*, 2022, lansat în 2023.

Orizonturi

Pentru ce scriu? Să nu uit de mine și de orele ce se alungesc în vârtoarea clipelor. O imagine a plinătății și a bucuriei specifice oricărui sfârșit, ceea ce înseamnă că nu poate fi lăsat la întâmplare, ori așa să se destrame. Clipe, planificări, ore, calcule, linii trase, gol în stomac și pâlpâiri nevinovate ale tuturor sufletelor greu încercate, care se încapățânează să rămână în picioare, să stea și să înfrunte tăvălugul vieții, cu toate că viața i-a prăbușit sau cel puțin așa s-a resimțit.

Uneori scriu să îmi alin sufletul, cine să se gândească la altceva? Ca și cum scrisul ar fi o proiecție a eului meu, o unduire multicoloră. Nu mai pot grăbi nimic, totul este aici și acum. Scrisul adâncește pana speranței în cenușa uitării, tot astfel, găsesc o iluzorie poartă de salvare.

Eram în fața unei căni mari cu ceai de soc, flori culese chiar de mine, astă-vară, când hoinăream grădinile înverzite de pe meleagurile copilăriei mele. Azi, o zi de ianuarie obișnuită, o zi gri cu ninsori răzlețe, încă de azi-noapte fulgi mari de zăpadă, hoinăreau prin universul citadin, azi cel de acum, câtă bucurie în sufletul și așa trebuie să fie așa. Imaginea căni de ceai pusă protocolar pe o farfurie, îndeamnă la memorări, ispitește timpul să își alungească minutarele, într-un alt timp, acum mulți ani. Ceașca din porțelan de Bohemia păstra încă urmele apei cu care a fost curățată, ceaiul s-a revărsat în farfurie și scotea în răstimp, un clipocit ca de pârâu curgător, ca apele ce poartă în ele șuvoiul tuturor amăgirilor. Câtă durere în clipele de acum, ce greu de suportat: "Le souvenir d'une certaine image, n'est que le regret d'un certain instant", gândea Marcel Proust.

Mă întreb acum dacă în prima zi a anului timpul a fost blând, dacă în infinitatea secundelor ce au trecut de atunci și până astăzi, cea durată a fost față de mine îngăduitoare, dacă cumva percepția mea s-a schimbat, e

acea pace ce survine într-un început, ce nu am reușit în acest an să surprind, căci durerea din suflet a fost cu mult prea copleșitoare. Nu-i nimic, gândeam, va trece poate, cum toate trec, cum noi înșine trecem, cu toate suferințele înăbușite în interiorul nostru, căutând oportunitatea unei redempțiuni, șansa fiecăruia dintre noi, chiar și a celui mai mare tâlhar ce a stat pe cruce alături de Christos, fiind aceea de a fi iertat.

Aș vrea să mă pierd pe străduțe întortocheate, pe alee cu urme de pași proaspeți, creionați de zăpezi, nu cele de acum, ci cele de altădată, căci ele, zăpezile, ne iartă orice tristeți și vindecă orice rană. Aș vrea să răsuflu prin toți porii integritatea ființei, a suflului reavăn, libertate absolută, cuget purtat de vânt, idee de dor, natură ce se vrea împlinită. Cât de prețioasă e viața în toate mecanismele ei, ce scump e acum, cu acel azi, ce uneori scapă insidios de forța prezentului, fiind imperceptibil viitorului.

Când îmi este dor deschid larg fereastra și simt forța întreagă a universului, ca o deșteptare și ca un alean, deopotrivă. Pentru că atingerile sufletești sunt înmuiate în disperări și renunțare, pentru că suntem infinit mici, comparativ cu grandiosul sentiment...tu știi? Zilele curg toate însemnate, fiecare purtând în ele culorile dragostei, versuri dantești inundă memoria: „Lăsați orice speranță, voi cei care intrați”. Închid ochii, sufletul zboară din nou, atât de însetat, atât de bucuros, în străfunduri, în abisuri de liniște și întremare, iar gândul zboară la alte primăveri...

Iubesc furtuna, norii ce se dezlănțuie, cerul care adună în el tăcerile tuturor și care acum răbufnește liber precum descărcări iluzorii, uneori neimportante, zăresc preț de clipe un zbor avântat al rândunelelor ce s-au întors, azi le-am văzut întâia dată pe acest an și era înaintea acestei vijelii care strânsese nori de diverse forme și culori deasupra

noastră, un ocean reflectând pământul văzut din punctul cel mai înalt, reunind muzica sferelor. Aș fi vrut să fiu una cu furtuna să simt picurii iuți pe piele până la contopire cu amalgamul acela ce luase ființă ad-hoc.

În această clipă sunt cu gândul la Lakmé a lui Léo Delibes, dar ascult variații de Mozart sunt în ceasul dimineții, scăldată de lumi noi și de lumini solare, nimic mai plăcut să te trezești cu acea poftă de viață și să simți cum fluxul ideatic curge, ca sângele prin vene, neoprit de niciun impediment. Iubesc aceste dimineți cu dăre scăldate într-un alb lichid, ce se ivesc orizontului meu, brăzdat uneori de ondulări diafane, de zgomote specifice primelor ore, de ce te-ai putea altfel trezi, dacă nu pentru a capta toată această forță a dimineții, toată această binecuvântată energie. Ca și cum ai veni pe de-a întregul, nicicând cu jumătăți de măsură, ca și cum ai turna cu încetul o porțiune magică, te-ai reconfigura imediat, una din acele zile, în care îți vine să stai lipită de acest univers și să pătrunzi mai bine în lumi necunoscute doar pentru farmecul diversității. Ce ne face speciali în ochii altora? Un trup zvelt, o vorbă bună, o încurajare, forța cu care ne avântăm în valurile vieții, exact ca într-un ocean...

Totul curge și este atât de plăcut să simți asta la un nivel decantat de impur. Acum zâmbesc și îți mulțumesc. Probabil ești adâncit în somn sau preocupat să te preumbli prin viață, iar eu gândesc la tine cu fiecare părticică din mine, viața scăldată în puterea lui a fi, în forța miracolului, viața plină de relaxare și viața care te ia prin surprindere, viața al cărui actor ești, minunată și plină de sens, uneori profetică, viața ca pândă, în care tu ești și vânzător și pradă, semne pe care aparent le -ai uitat, deoarece tot ea, viața, te ține prizonier în vârtoarea ei. Ce frumos au curs cuvintele dintre noi, azi.

Mi-e imposibil să găsesc subterfugii sau alungiri voluntare la timpul vieții, pare un ritm precipitat și înșelător, un topos solar, în care timpul e abolit, iar incursiunile de orice natură sunt respinse cu obstinație. Mi-e dor de sinele ce curge liber, dincolo de hățișurile ontologice, dincolo de apariții hilare și înșelătoare. Trăim, dincolo de prejudecăți sau poate prea angrenați în ele. Suntem cu adevărat norocoși că respirăm aerul universului, fiindcă apariția noastră aici reprezintă un miracol, iar găsirea vocației, de asemenea îți validează existența. Suntem cu toții speciali prin faptul de a fi. Prins în contururile noastre, genuinul, caută forme eliberatoare, existența însăși se pliază pe ceea ce suntem și avem într-adevăr motive de a fi recunoscători pentru șansa la viață.

De ce iubesc toamna? E anotimpul nașterii și resurecției mele, rece, neprimitoare, oarecum extravagantă prin coloritul nuanțelor, amintiri cu plinătatea unui alt timp. E ora 3 a.m. o dimineața, una cețoasă, cu vapori pulverizați în rotoacele dense de abur, prelinși în lumina felinarului, se aburcă spre cer, cu șuier tomnatic, frunzele risipite creează nostalgii efemere. De aproape, îți rămâne în minte imaginea ce se oglindește ca într-o scenă a lui Tarkovski, un alb – negru pătrunzător, fecundând retina, de departe, o altă istorie populează scena, aceea a iubirilor îngropate în caierul nopții târzii.

Ceața a coborât în liniștea cartierului, iar luminile lampadelor par faruri izolate în atmosfera precipitată de câte un zgomot răzleț. Senzația de frig nu e o iluzie, iar după zilele frumoase de octombrie, probabil vor urma altele, cu o consecvență uluitoare, nu egale între ele, fiindcă unele sunt neînchipuit de frumoase, iar altele inimaginabil de apăsătoare. Un refren vechi completează imaginea reîntregirii culorilor într-un dans anodin sau poate, dimpotrivă unul care îți acaparează ființa, deoarece e exact ora când

majoritatea doarme, iar foarte puțini trăiesc delicii solitare, ori acuplări voluntare.

Cineva ne măsoară existența, trecem printre anotimpuri mai goi, mai săraci. Universul a sărăcit. Liniște, cam atât îmi doresc, doar să aud ritmul meu interior. Pare că a asurzit de atâta ropot și zbugium. E timpul trăirilor intense, în liniștea ce rămâne după ce toți ai casei dorm. Decupăm fericire, trăim, iubim și mai ales avem zile lipsite de furtună, afară-i o toamnă eterică înadins, așa, să rimeze cu vibrații înalte. E încă soare, locul unde apune are o lumină stranie, nefirească, un crepuscul ce se întinde într-o îmbrățișare a orizontului. Simt voluptatea în ceaiul aproape fierbinte, în muzica lui Vivaldi, cu care se execută metodic un ritm lipsit de previzibil, în frunzărirea paginilor din „Rătăcitorii”, din romanul eponim al Olgăi Tokarczuk, unde o sintagmă precum „ viața

oamenilor se compune din situații”, mă copleșește, adâncindu-mă în situațiile mele și visele premonitorii pe care le rețin și acum, din anii facultății.

O salcie își mișcă greoiul trunchi, ochii tuturor caselor stau în afară. Vin de la școală, îmi iau cea mai bună înghețată gelatelli, panna cotta, urmăresc zborul pasărilor ca niște note pe portativ, am lăsat sufletul să se odihnească, deasupra e un strat încă nepervertit, o săgeată albastră umple orizontul, o explozie a simțurilor inundă atmosfera, mă simt sedusă de acest joc al culorilor.

MĂDĂLINA GABRIELA TOADER

Toader Mădălina
Gabriela este numele meu,
am 28 de ani și sunt de trei
ani profesor de Educație
Socială. Încă de mică am
avut dorința de a scrie, de a
crea din cuvinte idei.

Consider că lectura este
esențială pentru dezvoltarea
cognitivă și nu numai a unui copil
deoarece îl ajută să acceseze noi
dimensiuni ale ființei sale
interioare ce urmează a fi
descoperite.

Drona și magnolia

“Am înaintat clipe nemărginite către zori scufundați în negura timpului.. Minute, ore, zile, poate chiar veacuri risipite parcă spre nicăieri. Avioanele, elicopterele, fie aeroplanelle imi sunt prieteni în liniștea văzduhului. Eu, păianjen plămăduit de om, cu mult după cele șase zile creatoare, sunt, când și când, ridicat spre ceruri de un mic apostol al purii fericiri copilărești. Rareori, coborând în jos cu privirea mă minunez. De ce aş face-o, poate vă întrebați.. Știința mi-a oferit corpul și super-puterile necesare pentru a cutreiera totul prin nedeslușita privire a unui mic cercetaș.. Însă infinitul cer, fascinant de altfel prin schimbările sale de spirit, pare uneori însuși plictisit. Asemenea mie, este incapabil să fie măgulit îndeaproape de șarmul naturii; a micilor viețuitoare și a încântătoarelor miresme oferite fără rezervă de către flori.” – Gândise drona, împăcată cu ceea ce este.

Între timp, mângâiată de razele Soarelui și hrănită de nori, animatori ai boltei cerești, o firavă magnolie își deschide petalele rozalii către o nouă zi. Roua, ce încă o dezmiardă, dispare, încetul cu încetul, lăsând-o să zărească în văzduh o creatură ce se aseamăna unui păianjen, liber ca păsările cerului.

“În fiecare zi, trezindu-mă, înaintea glaselor zglobie ale copilașilor care înseninează împrejurimile chiar și când norii se adăpostesc, înghesuiți deasupra mea, mă surprind invidiind avioanele, elicopterele, aeroplanelle, cât și acel straniu paiajen zburător. În deplina lor libertate pot străbate văzutul și nevăzutul, sunt admirați și vizitați de oameni. Creați de om, nu sunt nepăstuiți de cruda singurătate resimțită aici, la sol, de noi, cele care am împodobit țărâna încă de la începuturi. Acum mult timp, din ce mi-a fost șoptit de micile vețuitoare, eram înconjurate de priviri înduioșătoare, de fine mângâieri; râsetele zglobie ale micușilor, apreciative, ne încântau. În prezent suntem pozate aievea, în grabă, simple instantanee uitate în memoria neînsuflită a unui telefon.. Într-adevăr, poate timpurile s-or fi schimbat, însă parcă amintirea vremurilor trecute devine doar palidă și fără suflare; melancolia celor pierdute parcă-mi veștejește fără scrupule firava tulpină și-mi ofilește singuraticile petale.”

Cerul și pământul doar de aer pare că le mai susține firava legătură ancestrală. Drona, acest păianjen supradimensionat, mânduie dibace de curiozitatea creatoare a unui copilaș, și magnolia, măiastră în agitata sa singurătate se privesc adesea din depărtare, parcă dorind să facă schimb de perspective.

Parcă de nicăieri, din depărtare, se aude glasul zglobieu al unui băiețandru. Alergând frenetic, silueta îi este treptat dezvăluită. Îmbrăcat primăvărat, cu o șapcă strengărească care îi domolea șuvițele electrizate, mânuia dibace, în alergare, o telecomandă stranie, pe ecranul căreia vedea, în fugă, viziuni ale *clipelor nemărginite resimțite de a noastră dronă. În euforia cunoașterii acesta*

pășea cu nesaț pe iarba încă adușmeată de roua dimineții.

“Ce bucuros sunt! Afară soarele înseninează cerul iar eu am ieșit, într-un sfârșit din casă. Gata cu zilele înnorate pe care le petreceam doar la desene, ori jucându-mă cine știe ce pe telefon sau tabletă. Acum, împreună cu draga mea dronă, am să cutreier cele văzute și nevăzute de pe cer și de pe pământ.” – gândea băiețelul încântat.

În ciuda acestei dezvăluiri Denis, căci astfel era strigat la școală de către prieteni și acasă de către îndrăgita sa familie, era captiv încă în această realitate virtuală, străină unei măiestre magnolii, folosindu-se de o dronă pentru a descoperi, mai ușor, ceea ce îl înconjoară.

Pentru o clipă însă, se oprește. Asemenea unui instantaneu importalizat printr-o străfundere de blitz, uitându-se pe micul ecran, observă, din depărtarea văzduhului, o frumoasă diafana floare rozalie.

În câteva clipe regăsim micuța dronă, așezată domoale, pe iarba, lângă șapca azurie a lui Denis, năcută de graba copilașului. Parcul, acum zumzând a glasuri de bunici, colorat de șotroane proaspăt hașurate și tropăite ritmic de piciorușele energice ale fetițelor, este redus la tăcere, pentru Denis, prin surprinzătoare descoperire: magnolia. Stăruind-o cu privirea câteva momente în șir, uimit de eleganța sa, îi mângâie apoi, cu vârful degetelor petalele, fără însă să o rănească.

Băiețelul, acompaniat în *călătoria sa de către dragul său bunic, îi spune, de parcă cu sine ar vorbi:*

“Eu credeam că floricelele, animăluțele și adorabilii melcișori apăruți după ce plouă, locuiesc în lucioasele cărțicele de la grădiniță, în telefoanele și tabletele cu care toți ne-am jucat în ultima perioadă dar nu... ele sunt pretutindeni, uitate, și întristate de singurătate. Dacă nu ieșeam astăzi afară cu tine, bunicule, să privesc tot ceea ce ne înconjoară datorită dronei, nu cred că mai aveam ocazia să descopăr această frumoasă floriceică. Aș vrea să îi rup tulpina și să o iau cu mine acasă, să o privesc și să o îngrijesc ca pe Pablo, motănelul meu energetic. Dar.. așa s-ar veșteji și nu ar mai avea cine să o admire aici, în parc.”

Drona a fost coborâtă din straniu cer și a reușit să o vadă, de aproape, pe eleganta magnolie, înconjurată fiind de atâtea priviri admirative. Floricica radia de fericire. Vremurile de altădată sau întors. Astfel, făcând cunoștință, nici drona, nici magnolia nu au mai resimțit invidia de altă dată. Nimic nu este pierdut, ci doar așteaptă a fi redescoperit.

DANIELA-MAGDALENA ONCIOIU

Mă numesc Oncioiu Daniela-Magdalena și sunt profesor pentru învățământul preșcolar, titular, gradul didactic II, la grădinița "Dumbrava Minunilor", sector 6, București.

Una dintre pasiunile mele este de pași din când în când în fascinanta lume a literaturii, de a pătrunde în universul magic al cuvintelor și de a scrie versuri atât pentru cei mai mici cititori, cât și pentru cei mari.

Cu ocazia Zilei Naționale a Lecturii, am ales câteva dintre creațiile mele pe care să le împărtășesc.

Povestea grădiniței "Dumbrava Minunilor"

Povestea noastră de vreți s-o aflați,
 În Dumbravă sunteți invitați!
 Și pentru că ați pășit deja,
 Iată, povestea începe așa:
 Acum 10 ani, într-o zi de iarnă,
 Când frigul începuse să se-aștearnă,
 O zână bună, pe nume Mihaela
 O magie a făurit,
 Și-n cet, încet...minunea s-a zărit...
 Cu praf de stele, cu praf de nori,
 Cu niște sclipici și multe culori,
 Cu "abracadabra" și o baghetă
 Și iată....a apărut o grădiniță cochetă...
 De-atunci, zâna bună spune mereu:
 "s-a-ndeplinit visul meu!"

În fiecare zi, mulți spiriduși,
 Unii drăguți, alții ghiduși,
 Au format o echipă bună
 Și au lucrat mereu împreună
 Dar asta nu e tot...
 Și vreau să vă spun
 Că-s 10 ani de-atunci pân-acum,
 10 ani cu multă sudoare,
 Ce la final s-au arătat plini de culoare,
 10 ani cu multă bucurie,
 10 ani cu multă magie,
 10 ani plini de emoții
 În care ne-am apropiat cu toții,
 Ca-ntr-o familie frumoasă
 Dar puțin mai numeroasă.
 Aici noi cu drag lucrăm,
 Uneori chiar ne distrăm.
 Înainte de vacanță,
 Într-o deosebită circumstanță,
 Pregătim un decor cu multă eleganță...
 Acordând o deosebită importanță
 Sărbătorilor magice ce vor urma.
 Și lângă cei dragi ne vor aduna.
 Parfum de brad, de portocală,
 Cu o notă ușoară de scorțișoară,
 Ne fac să ne gândim la ce ne-nconjoară,
 Să ne gândim să fim mai buni
 Și să învățăm să credem în minuni.
 De 10 ani tot împreună
 Încheiem fiecare an într-o manieră bună
 Colindele minunate mereu ne-adună
 Împreună cu zâna bună
 Și ne poartă-așadar pe aripi de magie,
 Iar sufletele noastre se inundă de bucurie.
 Deci, iată că încă odată
 Spunem împreună, de îndată
 La mulți ani Dumbrava Minunilor
 La mulți ani tuturor colegelor,

Să avem un An Nou cu împliniri
 Cu cât mai multe întâlniri,
 Să ne bucurăm împreună
 De multe succese și voie bună!
 Dar nu în ultimul rând,
 Vreau să spun "Vă mulțumim, Zâna Bună!"
 Pentru "Dumbrava cu Minuni"
 Și pentru anii cei mai buni!

Cele mai importante medalii**MEDALIA RĂBDĂRII**

Ca să devii un om mare,
 Trebuie să ai răbdare.
 Ai încredere în tine
 Ca totul să fie bine.
 De te vei înfuria,
 Nu vei mai putea negocia.
 Răbdarea se dobândește
 Și-i ca o floare ce va crește.
 Trebuie s-o uzi mereu,
 Și te va ajuta când îți va fi greu.

MEDALIA RESPONSABILITĂȚII

De vrei, copile, să fii responsabil,
 Este un lucru remarcabil.
 Trebuie să știți de mici,
 Că puteți fi foarte vrednici.
 De vrei să devii responsabil,
 Mereu e nevoie să faci ceva notabil.
 Copilul responsabil
 Va fi capabil
 Să facă mereu ceva remarcabil.

MEDALIA SINCERITĂȚII

Sinceritatea poate apărea
 Ca o sămânță în inima ta.
 De fiecare în parte depinde
 Dacă sămânța se va prinde.
 Trebuie să ai încredere
 Că sămânța va crește repede.
 Învăț să o uzi mereu,
 Deoarece va fi-n inima ta,
 Pentru a te putea ajuta.
 Tu, copile, ai grijă de ea!
 Fii mereu sincer și corect
 Și totul va fi perfect!

CRISTINA DAVID

Am absolvit Facultatea de Litere din București în anul 1997 și sunt profesoară de limba și literatura română la Colegiul Național "Ion Măiorescu" din Giurgiu.

Pentru mine poezia este pasiune și obiect de studiu, iar din anul pandemic 2020 a devenit și un mijloc de supraviețuire emoțională prin scris. De atunci, am publicat poezii pe diferite grupuri și cenacluri literare din mediul online, iar câteva dintre ele au fost selectate spre a fi publicate în reviste precum

Monitorul de poezie, Extemporal liric, Perspectiva, dar și în două volume colective de poezie *7 esențial* și *Bazar de corali*. În prezent, scriu sporadic, spontan și neprogramat, poezia devenind o supapă în momentele de preaplin sufletesc.

Am adunat peste trei sute de poeme și aștept momentul potrivit pentru a publica un volum de poezii doar al meu.

1.
 măcar să fie o zăpadă
 între noi
 rece, dar curată
 măcar să ningă tot drumul
 dinspre muntele tău spre marea mea
 să ningă ca o mângâiere
 ca un gând bun și nesfârșit
 să-mi imaginez că vii
 și doar nămeții te întârzie pe drum

2.
 Mai lasă-mă să-mi odihnesc gândurile în palma ta
 și nu te întrista când tresăririle, alunecoasele,
 perfidele se pierd în alte zări de dor.

Catarg îmi ești de care-mi flutură în neștire pânza
 sufletului.

Ești îndreptar și îndoire.
 Sălaș al meu de liniște și mângâiere,
 Dosește-mi inima la adăpostul tău!

3.
 nu poți să împiedici lăsarea nopții
 oricâte lumânări ai aprinde
 nici curgerea râului
 oricâte baraje ai ridica
 nici căderea ploii
 cu o umbrelă
 sau rostogolirea stâncii
 cu pieptul gol
 nu poți opri moartea cuiva
 oricât de mult l-ai iubi

Privirea

Nu cu ochii-ochi te văd eu,
 Ci cu ochii-inimă,
 Cu supervederea,
 Cea fără cristalin, iris sau cornee,
 Cu privirea-femeie.

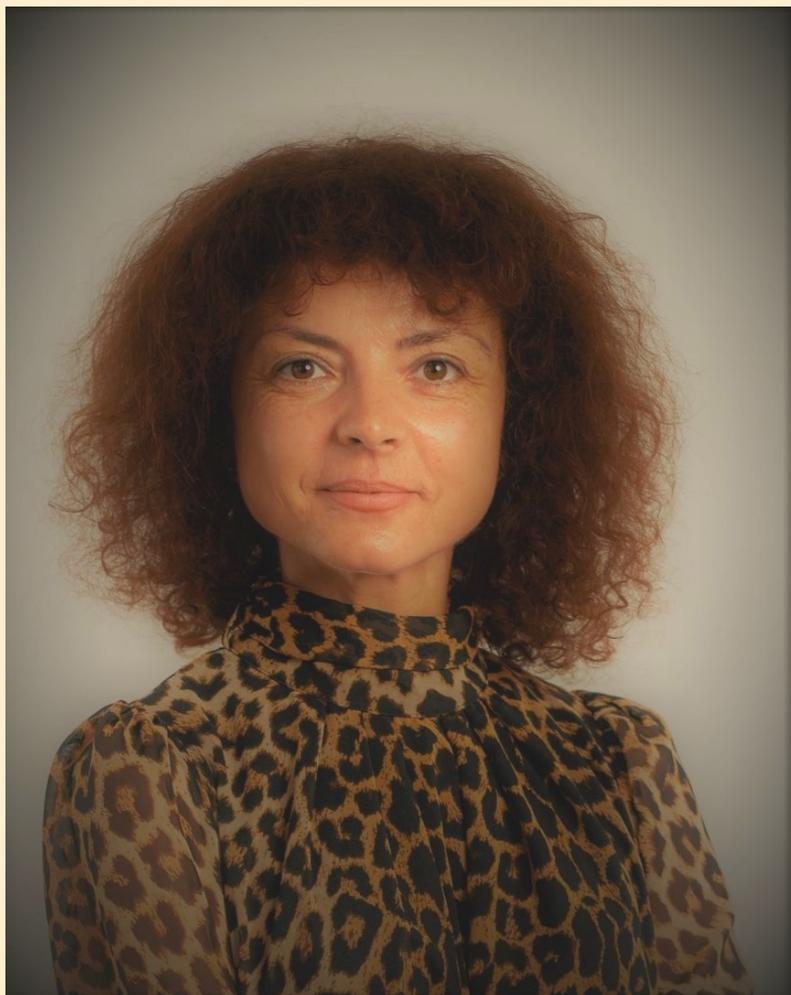
Cea legată la ochi,
 Înăuntru răsucită,
 Oarbă-ntre pietre,
 Clară-ntre stele,
 Arcuită peste locuri,
 Și peste goluri rebele.

Cu ochiul-mesager,
 Privirea-mână,
 Curbată spre cer,
 Aprinsă cometă,
 Coborând către tine
 Ca o rugăciune.

5.
 în definitiv viața
 e o perfidă amăgire
 crezi că iubirea există
 dar e o închipuire
 a simțurilor surescitate
 de frica
 de singurătate

până într-o zi când ți se arată
 mai limpede decât o lacrimă
 curată
 că cine merge mereu lângă tine
 e propria ta umbră și
 în fine
 fiecare își duce drumul în spate
 ca pe o imensă cocoșă
 de singurătate

**ELENA-ALINA
DÂRMINĂ**

Dârmină Elena-Alina - profesor
pentru învățământul primar

Pasiunea pentru artă nu
dispare niciodată.

E iarnă...

E iarnă...Ce mândră-i natura!
Zăpada și-a-mpletit cununa,
Ghirlande lungi se țes sub nori,
Natura doarme sub ninsori.

E iarnă...Viscolul descrie
Un sunet tainic de melancolie,
Stejarii urcă munții albi,
Purtând cununi de diamant.

E iarnă...Casele dorm sub nămeți,
Strada-i străbătută de pașii răzleți,
Coșurile negre fumegă gânditoare,
Natura oferă un spectacol de grandoare.

E iarnă...Sărbătorile vin,
Magia-ntețește glasuri de colind,
Lumini și ghirlande se zăresc la geam,
Pe străzi se fredonează: "La mulți ani!"

Tablou de toamnă

Zarea-și picură arama,
Cu acorduri de chitară
Spre coline urcă-alene
Un refren al strofei toamna.

E un cânt al bucuriei
Ce răzbate prin grădini,
Zbor cu aripi de cocoare,
Vânt călduț ce se coboară,
Cu miresme dulci de pară.

Șiruri lungi se pierd în zare,
Vântul sur le mână-agale,
Soarele se-oprește-n loc,
Fiind cuprins de-al toamnei joc.

Pomul își zbârli ghirlanda
O văpaie de aramă e întreaga mea livadă.
Oare cine e de vină?
E desigur, mândra toamnă!

De dragul toamnei

De dragul toamnei eu privesc
Alaiul colorat de frunze,
Care-au coborât în dans
Tristețea gândului s-alunge.

De dragul toamnei eu îmi scald
Privirea în culori de-apus,
Ce s-au aprins ca niște stele
Ce joacă –un dans prin tufănele.

De dragul toamnei aș zburda,
Aș râde în vesele acorduri,
De dragul toamnei aș visa
Că vor veni și alte vremuri.

Ce veselă mi-e inima,
Ca o frumoasă dimineață,
Când orizontul îți pictează
O rază și un strop de viață!

ILIE CĂȚOIU

Cine sunt? CV de autor.

Numele meu este Ilie Cățoiu. Sunt profesor limba română, franceză și predau din primul an de facultate, 1995, având drept modele profesori cu pasiune. Asta am ales și eu: să pun în profesie pasiunea înaintea altor priorități. Am trecut prin toate etapele de formare, grade didactice, perfecționări diverse (multe dintre ele foarte utile și pragmatice), am învățat foarte multe și învăț în continuare de la cei mai buni decât mine și deopotrivă de la elevii mei. Am predat limba franceză în mai multe școli generale și licee de prestigiu (Liceul Cervantes, Liceul Spiru Haret, Liceul Henri Coandă, Școala Grigorie Ghica Voievod), iar din 2011 activez în Școala Gimnazială nr 32, sector 2.

Există multe motive pentru care îmi urmez în continuare pasiunea de a fi alături de tineri în formare, prin ceea ce fac în învățământ. În ultimii 10 ani am urmat mai multe stagii de formare pe teme de dezvoltare profesională și personală cu dorința de a înțelege fundamentele educației și prin alte provocări: mentor, formator, consilier orientare vocațională, consilier de dezvoltare personală.

Acum 5 ani am luat decizia de a începe să public ceea ce scriu. Editura "Cărți Magice" am gândit-o pe principiul scrierilor acționale și transformaționale, deoarece consider că este momentul să avem resurse educaționale bine gândite, pragmatice și cu impact în educație, alinate prezentului și viitorului. Editura este și o invitație adresată oamenilor din educație, care cred în educație și vor să scrie pentru educație așa

cum ei simt că este într-adevăr de folos.

Până în momentul de față sunt 2 titluri apărute: "Magic Mandalas" - o colecție de mandale creată pentru înțelegerea formelor și culorilor în simbolistica armoniei și echilibrului, și "Ghidul Magic al Caracterului" - primul set de descoperire și dezvoltare personală dintr-o colecție de 7 asemenea ghiduri, ce au ca element comun formarea și modelarea fundamentelor de viață (educație emoțională, educație pentru relații, educație pentru carieră).

Doresc să fac din profesia mea și din pasiunea scrisului un mod de viață, promovând cartea, lectura și scrisul în toate școlile ce au ușile deschise unei asemenea inițiative. Știu că oamenii din educație au nevoie de asemenea instrumente de cunoaștere, atât pentru ei, cât și pentru tinerii în formare. Îmi doresc evoluția actualului mod de a face educație, muncind într-o echipă cu viziune pe termen mediu și lung, cu obiective pragmatice. Mai multe detalii despre cine sunt și ce fac puteți găsi aici: <https://www.linkedin.com/in/ilie-c%C4%83%C8%9Boiu-b90aa478/>

Oricare ar fi zona dvs profesională știu că educația și învățarea sunt ingredientele automate ale succesului, prin urmare avem în comun împlinirea personală ghidată de aceste două ingrediente magice ale spiritului uman. Așadar, oricând putem găsi căi interesante și win-win câștigătoare în orice inițiativă ce are la bază valorile drept repere ale unei vieți integre și de caracter, sunt deschis ideilor de succes!

Pagini de conținut,

Adevărul

aparținând Ghidului Magic al Caracterului

Iubirea

Iubirea reprezintă „un sentiment de afecțiune (și admirație) pentru cineva sau ceva”. Aceasta este cea mai simplă definiție, și probabil cea mai cuprinzătoare, iar citatele ce urmează o vor detalia, spre o mai profunză înțelegere...

„Să dăruiești totul, să sacrifici totul fără speranță de răsplată: asta înseamnă iubire.” — Albert Camus

„Oamenii supraviețuiesc nu prin grija față de ei înșiși, ci prin iubirea celorlalți față de ei.” — Lev Tolstoi

„Dăruiește-i persoanei pe care o iubești: aripi pentru a zbura, rădăcini pentru a se întoarce și motive pentru a rămâne.” — Dalai Lama

„Una dintre cele mai grave boli pe lumea asta este să nu însemni nimic pentru nimeni. Oamenii care se iubesc unii pe alții profund și adevărat sunt cei mai fericiți oameni din lume.” — Maica Tereza

„Nu știu unde duce drumul meu, dar merg mai bine când te țin de mână.” — Alfred de Musset

„Le-aș dovedi oamenilor cât greșesc gândind că încetează să iubească atunci când îmbătrânesc, fără să știe că îmbătrânesc numai când încetează să iubească.” — Gabriel Garcia Marquez

„De ce îi este omului astăzi foame? De iubire și de sens.” — Nicolae Steinhardt

Tu ce ai a spune despre *iubire*? *Ce este pentru tine iubirea? Dă rod gândurilor tale mai jos, așa cum simți că pentru tine are sens acest cuvânt, în câteva propoziții ... Orice îți trece prima oară prin minte despre iubire și pare incredibil, chiar poate fi cel mai bun răspuns!*

Adevărul reprezintă concordanța desăvârșită, confirmată de practică, între percepțiile noastre și natura obiectivă a lucrurilor percepute; cunoștință autentică despre realitatea obiectivă, reprezentând o reflectare justă a acesteia. Cu alte cuvinte, realitatea corelată între ceea ce există, de facto, și ceea ce susținem că există. O corespondență de realități, sub formă de idee și realitate. Ceea ce corespunde realității, ceea ce există sau s-a întâmplat în realitate.

Putem distinge mai multe tipuri de Adevăr:

Adevăr relativ = adevăr admis de știință într-o anumită etapă istorică, care urmează a fi dezvoltat, verificat și precizat și care constituie o treaptă în cucerirea adevărului absolut.

Adevăr absolut = adevăr alcătuit din suma adevărilor relative, care nu poate fi dezmințit în viitor, care reprezintă cunoașterea completă, sub toate aspectele, a lumii obiective și de care omenirea se apropie din ce în ce mai mult.

„Până acum, oamenii n-au găsit un alt drum spre adevăr decât greșeala.” — Nicolae Iorga

„Totdeauna, în orice împrejurare, cel mai bine este să se spună adevărul, pentru că nu există virtute mai presus decât adevărul și nici păcat mai mare ca minciuna.” - Stobaeus

„Cum adevărul este fiul timpului, veți cunoaște adevărul și adevărul vă va elibera. Nu există eliberare mai mare decât mărturisirea adevărului!” - Gellius

„Un om poate face două greșeli fundamentale pe drumul căutării adevărului: să nu meargă până la capăt și să nu înceapă acest drum.” - Buddha

„Prefer să deranjez cu adevărul decât să fac pe plac cu lingușiri.” - Seneca

„Poți să prostești unii oameni tot timpul și toți oamenii un timp, dar nu poți să prostești toți oamenii tot timpul.” — Abraham Lincoln

„Adevărul este stăpânul nostru, nu noi stăpânim adevărul.”- Mihai Eminescu

Este și pentru tine *Adevărul un reper fundamental de viață? Oare Adevărul este de negociat, ori face parte chiar din credința omului de a exista? Gândurile tale scrise mai jos pot fi un punct de plecare în aventura ta către Adevăr, oricât de lungă ar fi ea!*

Fericirea

Iată cea mai simplă definiție și cea mai cuprinzătoare, în același timp: Stare de mulțumire sufletească intensă și deplină determinată îndeosebi de satisfacerea unei năzuinți, deși drumul spre fericire este la fel de important, în ciuda faptului că presupune răbdare și muncă, foarte multă muncă inteligentă, înainte de toate.

„Cel cumpănit la vorbă, statornic la faptă, iute la îndeplinire, tare în silință, neabătut și răbdător, acela este vrednic de fericire.” - Lassen

„Două sunt bunurile din care-i alcătuită fericirea supremă: un corp sănătos, lipsit de durere și un suflet netulburat.” - Epicur

„A fi înțelept este cu mult partea cea mai însemnată a fericirii.”- Sophocles

„Drumul spre fericire presupune trei secrete: hotărâre, efort și timp, căci fericirea nu e ceva gata făcut, ea vine din faptele tale.” - Dalai Lama

„Toată lumea vrea să trăiască pe vârful unui munte, fără să știe că adevărata fericire este în felul în care urci pantele abrupte spre vârf.” - Gabriel Garcia Marquez

„Adu-ți aminte că fericirea nu depinde de ceea ce ești sau de ceea ce ai. Ea depinde doar de ceea ce gândești.” - Dale Carnegie

„În împăcarea cu sine însuși se află acel dram de fericire pe care îl speră omul pe pământ.” - Ugo Foscolo

„Fericirea este armonia dintre ceea ce gândești, ceea ce spui și ceea ce faci.” - Mahatma Gandhi

„Niciun paradis nu e frumos ca acela pe care și-l construiește omul în sufletul său.” - Liviu Rebreanu

„Succesul nu este cheia fericirii. Fericirea este cheia succesului. Dacă-ți place ce faci, atunci vei avea succes.” - Albert Schweitzer

Ce este pentru tine fericirea? O poți defini cu cuvintele sau desenele tale, mai jos. Scrie despre momentele tale de fericire, oricând te vei putea reîntoarce la ele pentru a te bucura din nou!

Înțelepciunea

Înțelepciunea, considerată pe bună dreptate cea mai de preț fericire umană, este capacitatea superioară de înțelegere și judecare a lucrurilor, implicând o cunoaștere adâncă a realității, experiență și echilibru.

„Ai curajul de a fi înțelept. Începe. Învingerea fricii este începutul înțelepciunii. Cel care amîna ora vieții chibzuite e ca un țăran care ar aștepta să se scurgă rîul; dar acela curge și va curge în veci. Acum este momentul înțelepciunii tale.” — Horatius

„Există trei metode de a deveni înțelept: Meditația, care e cea mai nobilă. Imitația, care e cea mai simplă. Experiența, care e cea mai amară.” — Confucius

„Înțelepciunea vieții este să știi, tu, să o cârmuiești și nu să te lași cârmuit de ea.

Pentru aceasta se cere voință, exactitate, stăruință, devotament, rezistență, renunțare, stăpînire de sine; cu un cuvînt, înfrînare.

” Policarp Morușca

„Uitarea și mersul mai departe sunt cea mai mare înțelepciune.” — Friedrich Nietzsche

„Un intelectual rezolvă problemele. Un geniu le evită.” — Albert Einstein

„Memoria este mama înțelepciunii.” Eschil

„Înțelepciunea este știința vieții.” — Seneca

Pentru tine ce este înțelepciunea? Ai întîlnit situații în care să ai de-a face cu ea, să o înțelegi, în viața ta, sau a altora? E rîndul tău să înțelegi lucrurile prin experiența, acum este mai bine decît oricînd !

LUIZA SIMIONOV

Absolventă a Facultății de Litere, Universitatea din Craiova și a Facultății de Psihologie și Științele Educației, Universitatea din București, urmate de programul masteral aprofundat “Terapia Logopedică în Procesele de Comunicare”, finalizat ca șef promoție în cadrul FPSE, departamentul Psihopedagogie Specială, activez ca profesor psihopedagog la

Grădinița Specială nr. 65 din București, cu o experiență de peste trei ani în activitatea cu copiii cu deficiențe senzoriale de auz, nivel preșcolar și primar, cu competențe și experiență în terapia limbajului și comunicării, fiind acreditată de Colegiul Psihologilor din România ca psiholog cu drept de liberă practică.

Primăvara

Râde soarele pe cer,
 Totul pare un mister.
 Primăvara a sosit,
 Grădina a înflorit.
 Toți prietenii se adună,
 Iar cântecul lor răsună
 Până-n noapte când e lună.
 Bucuria este mare,
 Că natura este-n floare.

Prietenia

Porcușorul rotofei,
 Bate mingea cu Grivei.
 Supărat nevoie mare,
 Un curcan le iese în cale
 Și le strigă înfierbântat,
 Că pe el l-au cam uitat!
 Unde e prietenia dintre voi și păsări oare?!
 Purcelușul rușinat,
 S-a gândit și-a stat la sfat,
 Cu Grivei cel răsfățat,
 Să-l primească și pe el,
 Ca să bată mingea-n trei!

Dorința

Vreau să fiu un ursuleț,
 Dar nu unul nătăfleț.
 Ci puternic, curajos,
 Și să fiu mereu voios.

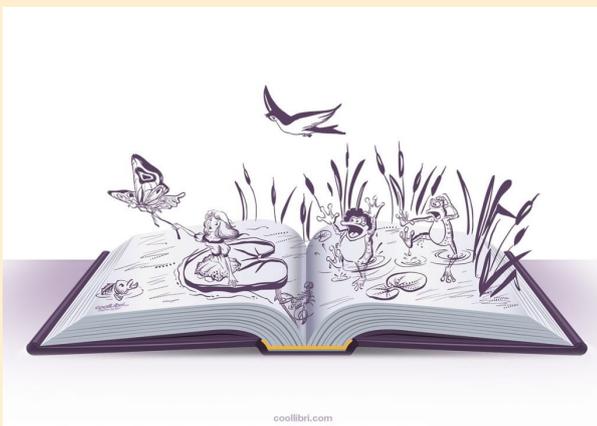
Vreau să fiu o veveriță,
 Una scumpă, ștregăriță.
 Să mă joc nestingherită,
 De priviri să fiu ferită.

Vreau să fiu un iepuraș,
 Îndrăzneț și drăgălaș.
 Să rod morcovii cu spor,
 Pentru că eu îi ador.

Vreau să fiu o rândunică,
 Să ciripesc fără frică.
 Să zbor peste grădini,
 Dorul eu să mi-l alin.

Mănâncă sănătos!

Sora mea bea suc și mănâncă supă.
 Mama este supărată că le folosește odată.
 Eu sunt mai ascultător
 Și mănânc cum se cuvine,
 Pentru ca să-mi fie bine
 Spune Sorin încântat,
 Căci regulile de masă el le-a respectat.
 Eu nu sunt mofturos
 Și mănânc tot ce-i sănătos.
 Spanacul este preferatul meu,
 De-l mănânc mă simt puternic ca un leu!

coolibri.com

DANIELA ARSENE

Numele meu este Daniela Arsene, sunt profesor pentru învățământul primar la Școala Gimnazială Nr. 1, Ștefăneștii de Jos, Județul Ilfov, din 1994 și până în prezent. Am absolvit Liceul Pedagogic București în anul 1994.

Am absolvit cursurile de Master Educațional la Facultatea de Psihologie și Științele Educației în anul 2013.

În anii petrecuți la catedră, am căutat permanent să adapteze stilul de predare la nevoile și particularitățile de vârstă ale elevilor, să le ofere cele mai bune căi spre cunoaștere și formare. Noile tehnologii și tehnici de învățare sunt o prioritate în întreaga mea activitate didactică. Sunt implicată în proiecte locale, naționale, coordonator sau membru în diverse comisii la nivelul școlii.

Năzdrăvăniile copilăriei

A venit vacanța de iarnă! Karla și Albert sunt doi frați gemeni elevi în clasa pregătitoare care au așteptat cu nerăbdare această perioadă.

Albert este un băiețel cu ochii verzi ca valurile mării, mari și iscoditori, pistruiat, cu părul roșcat cârlionțat, mereu pus pe șotii.

Karla este o fetiță cu ochii ca smaraldul și părul cârlionțat strâns în două codițe și prins cu panglică roșie, opusă ca fire fratelui geamăn, ea este cuminte, liniștită.

Albert nu stă toată ziua, de dimineață și până seara la culcare, mereu iscodește în stânga și dreapta, este peste tot, oriunde te-ai întoarce, dai peste el, mereu are ceva de „reparat”.

Rămași singuri acasă, deoarece mama plecase la cumpărături, la magazinul din apropiere, cei doi au promis că vor fi cuminiți, vor citi și vor colora din cărțile pe care le-au primit în dar. Și chiar așa au și făcut până când Albert se gândi...

„Ce frumos e iarna și cât de mult ne place să ne jucăm în zăpadă! Dar de unde zăpadă? Mai sunt câteva zile până la Crăciun și nici un fulg de zăpadă nu a căzut pe stradă. Oare cum o să poată să ajungă Moș Crăciun?”

Trebuie să rezolve urgent problema...

Ce-i trecu lui Albert prin minte? N-o să vă vină să credeți!

A mers fuga în bucătărie, a luat câteva ingrediente „magice”, apoi și-a umplut brațele cu toate sticlele de șampon și spuma de ras a tatei din baie. Astfel, cu toate produsele adunate, revine în camera în care Karla încă citea liniștită atrasă de povestea de iarnă din cartea cea nouă.

Albert îi povestește pe nerăsuflăte despre teama lui

că nu este zăpadă și poate că Moș Crăciun nu o să ajungă la ei.

Deși mai are de citit doar două pagini din carte, Karla îi împărtășește temerea lui Albert, lasă cartea și hotărăște să îl ajute să creeze zăpada artificială pentru sania lui Moș Crăciun.

Au învățat la școală cum să producă zăpada artificială. Aveau bicarbonat de sodiu, șamponul mamei și spuma de ras a tatei, au pus din belșug și sclipici argintiu, apoi au amestecat totul cu mult sânge.

Uraaa! Zăpada artificială este gata, însă nu ajunge decât pentru un mic om de zăpadă. Așadar problema încă există, dar Albert are soluția de rezervă... făina cumpărată de mama pentru cozonaci, împrăștiată prin toată curtea o să înlocuiască cu succes sclipitoarea zăpadă.

Noroc că intră mama, care vine cu plasele pline de la cumpărături și vede dezastrul din curte, astfel Grivei scapă nepudrat cu făină.

Cei doi îi povestesc mamei de ce arată curtea astfel.

Zâmbind, mama îi îmbrățișează și îi sărută. Cu siguranță, făina ar fi fost mai bună în cozonaci...

Deodată pe frunțile lor simt atingerea ușoară ale fulgilor de nea. Ninge!...

ISABEL LAZĂR

Absolventă a Facultății de Limbi și Literaturi Străine, secția portugheză-engleză a Universității din București, Isabel Lazăr a obținut titlul de doctor în filologie la aceeași facultate. A beneficiat de numeroase burse și cursuri de vară în Portugalia, Brazilia și Statele Unite ale Americii, care au contribuit la perfecționarea limbii engleze și portugheze și obținerea certificatelor internaționale de cunoaștere a limbii portugheze (variantele europeană și braziliană): “DAPLE – Diploma de portugheză limbă străină nivel universitar – C2”, eliberată de CAPLE – Centrul de evaluare și atestare a portughezei ca limbă străină, din cadrul Universității din Lisabona – și “CELPE-BRAS – Certificatul de competență în limbă portugheză pentru străini nivel avansat superior – C2”, eliberat de Institutul național de studii și cercetări educaționale Anísio Teixeira, din cadrul Ministerului Educației din Brazilia.

Autoarea are o bogată experiență profesională în domeniul limbilor străine, lucrând ca asistent universitar colaborator pe limbă portugheză al Facultății de Limbi și Literaturi Străine, ca traducător al

Ambasadei Republicii Federative a Braziliei la București și ca manager al activităților proiectului european “EU-CONEXUS. European University for Smart Urban Coastal Sustainability”, din cadrul Universității Tehnice de Construcții din București.

Traduce cărți din limbile portugheză și engleză (printre care amintim *Minciunile bărbaților*, de Luis Fernando Verissimo, apărută la Editura Vivaldi din București și *Cheia mindfulness. Conștientizarea prezentului pentru a fi fericit și echilibrat*, de Sarah Silverton, apărută la Editura Niclescu din București), realizează subtitrările filmelor braziliene și portugheze prezentate la festivalurile din România și colaborează cu Radio România Cultural.

Printre domeniile de interes academic ale autoarei se numără didactica limbilor străine, studii despre colonialism și postcolonialism, dislocare și transfer cultural, naționalism și formarea identităților hibride.

Fragment tradus din romanul brazilian

„August”, de Rubem Fonseca

Capitolul X

Din nou Adelino și-a șters ochii.

„Știi de ce plângeți.”

Trupul lui Adelino a tremurat.

„Pentru că vă este rușine să vă acuzați propriul fiu de o crimă pe care chiar dumneavoastră ați comis-o.”

Adelino și-a balansat capul puțin aplecat în față, ca și când ar fi spus ceva. Corpul său a început să tremure din nou.

Comisarul a așteptat.

„Povestiți cum a fost. Adevărul.” Mattos a pus ușor mâna pe umărul lui Adelino.

„Nu, nu am fost eu. Eu ar fi trebuit să-mi apăr fiul, dar nu am fost eu.”

„Povestiți adevărul. Știm că dumneavoastră ați fost. Dumneavoastră veți avea o pedeapsă mai mică decât a fiului dumneavoastră... Și un bătrân...”

Adelino și-a șters ochii. Gânditor, a stat ceva până să vorbească.

„Eu am făcut-o”, a mărturisit, în cele din urmă.

„Mi-am pierdut cumpătul când am văzut cum puștiul era lovit de bruta aia. Atunci am luat cheia...”

Portughezul a povestit că îl lovise pe bărbat în cap, iar acesta căzuse și rămăsese nemișcat, cu ochii deschiși. Îngroziți, el și fiul au înțeles că bărbatul era mort. Familia, reunită, a decis că tânărul Cosme trebuia să-și asume vina, deoarece bătrânul, care suferea de inimă, nu ar fi suportat să fie închis.

„Sunteți dispus să repetați asta în fața dactilografului și să semnați o hârtie cu mărturia dumneavoastră?”

„Nu știu nici să citesc, nici să scriu”, a spus Adelino, care părea împăcat.

„Nu are nicio importanță. Chemăm doi martori.”

Mattos s-a dus cu Adelino în biroul dactilografului. În drum l-a întâlnit pe Biriba, pușcăriașul de încredere, căruia i-a cerut să-i cumpere o cutie de Pepsamar de la farmacie.

Mărturia lui Adelino a fost semnată de doi martori care fuseseră chemați din vecini, îngrijitorul

unui liceu și vânzătoarea de la un magazin de fier vechi.

„Puteți să vă întoarceți la portocalii dumneavoastră. Pentru moment.”

„Pot să plec?”

„Puteți. Nu a existat flagrant delict. Nu vom cere să fiți închis preventiv. Veți fi judecat în libertate. Un avocat bun poate să vă obțină absolvirea pedepsei.”

„Și băiatul meu?”

„Va fi eliberat după câteva formalități.”

„Iisus mi-a ascultat rugăciunile!”

Comisarul s-a dus în celulă. Cosme mânca o buletă de cod dintr-un sufertaş.

„Doriți o buletă, domnule?”

Mattos a luat o buletă. „Vino cu mine”, i-a spus lui Cosme.

Băiatul l-a urmat pe comisar, palid, ca și când ar fi știut ce avea să audă. S-au dus în biroul în care Cosme obișnuia să-și primească soția.

„Tatăl tău a mărturisit că el l-a omorât pe acel tip la atelier.”

„Eu am făcut-o, eu am făcut-o! Tăticu' nu știe ce spune!”

„A mărturisit de față cu doi martori.”

„Nu puteți să-i faceți asta tatălui meu. El este un om bolnav. Nu vedeți că se sacrifică pentru mine?”

„Îmi pare foarte rău.”

„Tatăl meu nu știe ce vorbește. El este un om bolnav. Eu l-am omorât pe individul acela.”

„Tatăl tău l-a omorât.”

„Jur că eu am fost. El este un om bolnav.”

„Găsește-i un avocat bun.”

Au bătut la ușă. „Poate să intre tatăl băiatului?” a întrebat un portar.

Mattos a ieșit imediat ce bătrânul a intrat în sală. S-a plimbat pe coridor. Îl durea stomacul. A observat că încă avea buleta de cod în mână. A frecat buleta de perete cu forță până s-a sfărâmat în bucăți mici care au căzut pe jos. S-a șters pe mână de pantalon. Apoi s-a dat cu capul de perete de două ori, în timp ce înjura.

*

Tot în după-amiaza zilei de miercuri, Pádua s-a întors la secția de poliție pentru a se întâlni cu Mattos. Rosalvo se afla în sală, alături de comisar.

„Ce a fost în mintea ta?”, a întrebat Pádua.

„M-am lovit de perete. Mă gândeam să-l iau pe Rosalvo cu noi.”

„Nu cred că e mai bine”, a spus Pádua.

În taxi, ducându-se în oraș:

„Rosalvo acela, pe lângă faptul că este susținătorul lui Lacerda și habotnic, mai este și hoț. Va dori să o acuze pe matroana bordelul. Nu va obține nimic și va crea o mizerie.”

„El nu e un hoț. Poate nici nu ia bani de la cel cu pariurile”, a răspuns Mattos.

„Pasărea colorată începe să primească de la omul cu pariurile, apoi ia de la toată lumea. În afacerea aia cu sinceritatea, când tipul își pierde fecioria nu se mai oprește. Atenție, în oricare zi acel insolent primește bani în numele tău.”

„Nu are curaj pentru asta”, a spus Mattos băgându-și o pastilă antiacid în gură.

„Le-ai dat drumul vagabonzilor pe care i-am prins?”

„Le-am dat drumul. Cazierile erau curate.”

„Ai primit deja cazierile?”

„Încă nu. Dar am redus birocrația și am sunat la Centrală și mi-au dat informația prin telefon.”

„Fir-ar să fie! Asta este ilegalitate, nu știi? Tu te riști din cauza unor vagabonzi. Crezi că îți vor da vreo medalie pentru asta? Într-o zi te vei arde, îți deschid o anchetă și îți dau un șut în fund. Demis pentru binele serviciului public. Direcțiunea este cu ochii pe tine de când ai voit să faci greva aia nebunească.”

Au coborât pe bulevardul Rio Branco, la ușa clădirii São Borja. Clădirea de optsprezece etaje, era relativ nouă, deoarece fusese construită înainte de război. În față, palatul Senatului.

„În definitiv, ce vrei cu exactitate? Nu o vom agita pe Laura degeaba.”

„Vreau informații despre senatorul Vitor Freitas. Crezi că ne face favorul?”

„Pentru mine face.” Pauză. „Ascultă, niciodată nu am avut nimic cu ea.” Pauză. „Cu nicio curvă.”

„Dar ea este prietena ta.”

„Prietena mea pe naiba. Ea este informatoarea mea.”

Clădirea São Borja avea o intrare largă, cu coridor lung cu mai multe magazine, o tutungerie, o cafenea, o frizerie și un magazin de discuri, Casa Carlos Wehrs. Mattos și-a amintit atunci că în urmă cu câteva luni, la magazinul acela, cumpărase libretetele *La Traviata* și *La Bohème*. Dacă ar fi fost singur, ar fi profitat ca să întrebe cât costa *La Traviata*, în long-play.

Polițiștii au mers pe coridor până unde se aflau lifturile, trei de fiecare parte. São Borja era o clădire cu destinație mixtă, de locuit și comercială. Mattos a observat pe un panou mare cu sticlă câteva nume, urmate de numerele birourilor: Partidul Muncitoresc Brazilian, Radiobrás, Odeon Discuri, Radio Copacabana. Un afiș al PMB spunea: „Votează candidații PMB și participă la lupta gigantică pentru transformarea Braziliei într-o mare națiune. Dreptate Socială. Emancipare Economică. Politică Naționalistă. Apărarea Petrolului. Respectarea Salariului Minim. Impozite democratice. Libertate Sindicală. Reforma Agrară. Guvernul muncitoresc este guvernul poporului.”

„Tipii ăia sunt niște demagogi”, a spus Pádua.

Mai exista o altă intrare, în fund, în apropierea lifturilor. Dădea către o curte, unde erau parcate câteva automobile, cu un gang către strada Mexic.

„Pe acolo intră senatorii, ca să nu fie văzuți”, a spus Pádua.

S-au întors în holul clădirii São Borja și au așteptat liftul. La etajul al cincisprezecelea, un singur birou era cu ușa deschisă. Au auzit zgomotul unei mașini de dactilografiat. O femeie, așezată în fața unei Underwood, nu a observat trecerea în liniște a celor doi polițiști. Lottufi Reprezentante, spunea o mică placă. Pádua a luat-o la dreapta, pe coridor. Nu se mai auzea zgomotul tastelor mașinii. Toate ușile erau închise.

„Aici este”, a spus Pádua, apăsând soneria.

O femeie de vârstă mijlocie, cu uniformă de menajeră, a deschis ușa.

„Am venit să vorbesc cu doamna Laura. Sunt comisarul Pádua.”

Femeia a făcut un gest ca să intre. Pádua s-a plimbat dintr-o parte într-alta în micul vestibul. După mișcările brațelor lui, Mattos a conchis că bicepsii și tricepsii colegului său trebuie să se fi agitat furios.

Un bărbat slab, cu mustăcioară și păr dat cu briantină a apărut.

„Ah, domnule comisar Pádua... Ce plăcere! Ce bucurie!”

„Nu vreau să vorbesc verzi și uscate, Almeidinha. Vreau să vorbesc cu doamna Laura.”

„În acest moment este foarte ocupată. Nu se poate cu mine?”

„Nu, nu poate fi cu tine. Dispari și cheam-o de îndată pe Laura.”

„Trimit să vă servească cu un whisky.”

„Nu vrem niciun whisky. Cheam-o pe doamnă.”

„Este în celălalt apartament, la șaisprezece. Haideti chiar pe scară. Urmați-mă vă rog.”

Laura îi aștepta într-o cameră mare, plină cu piese de mobilă îmbrăcate în catifea roșie. Draperiile ferestrelor erau, de asemenea, roșii. Sala era luminată de o lumină slabă care ieșea din două lămpi cu abajur, din sticlă colorată mozaic.

Laura se îmbrăca discret. Părul său vopsit în roșu oferea un aspect insolent feței sale. Ochelarii fără rame de aur, prinși cu un cordon negru de mătase, se balansau pe pieptul ei.

„Poți să pleci, Almeidinha”, a spus ea. Vocea ei este întunecată precum camera, s-a gândit Mattos.

„Acesta este colegul meu, comisarul Mattos.”

„Vreți să beți ceva? Whisky? Șampanie?”

„El are un ulcer la stomac. Nu poate să bea.”

„Dar tu poți.”

„Astăzi nu.”

Laura și-a pus ochelarii și s-a uitat către Mattos. „Sunteți un om nervos.”

„Mai mult sau mai puțin.”

„Ce vi s-a întâmplat la cap?”

„M-am lovit de un perete.”

„Comisarul Mattos dorește o informație despre un client de-al dumneavoastră.”

„Noi nu oferim informații despre clienții noștri, știi asta.”

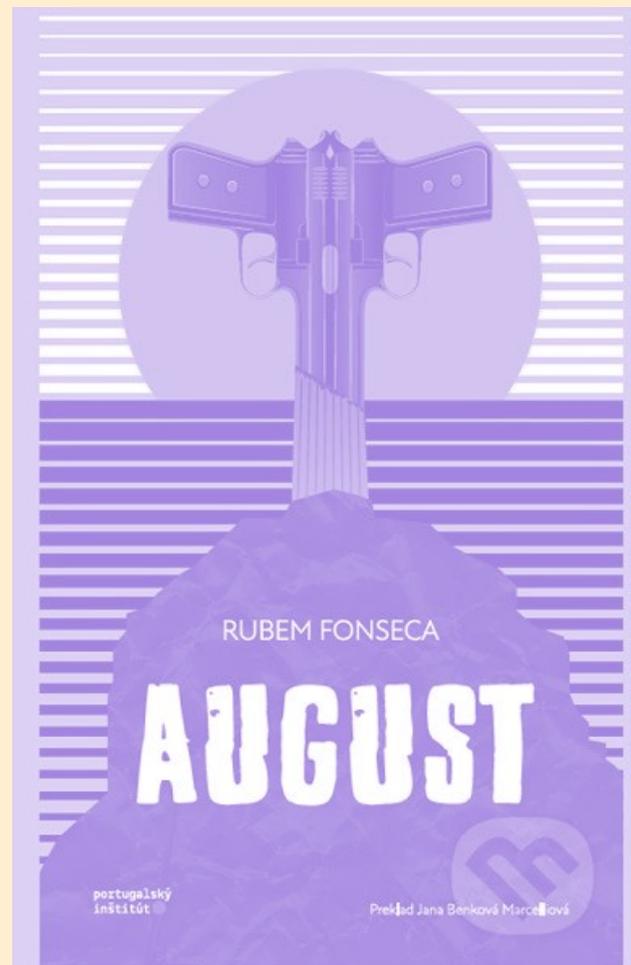
„Confidențial. Ce vei spune va rămâne între noi.”

„Poliția poate să-ți închidă casa”, a spus Mattos.

„Poate. Dar nu vrea.” Pauză. “Ia un whisky, Pádua.”

„Mattos, ne scuzi o clipă? Vreau să discut ceva în particular cu Laura, acolo înăuntru.”

Cei doi au ieșit din cameră.

CAMELIA SĂPOIU

Nu sunt profesor scriitor, dar mă aflu aici cu o pagină din jurnalul meu online.

De mai mult de 10 ani scriu pe blogul „Punct și virgulă” despre experiențele trăite la catedră, despre elevi, lecții, cărți, despre

întâlniri și întâmplări felurite, într-un cuvânt povești de tot felul despre școala noastră cea de toate zilele.

Cea mai frumoasă poveste? ... Nu am scris-o încă.

În spatele ușii închise

(pagină de jurnal online – joi, 7 aprilie 2011)

Cu câțiva ani în urmă (de fapt cu o serie de dirigenție în urmă – o clasă de liceu), am pus la dispoziția elevilor mei cartea lui George Mihăiță, cred că se chema "Dramele adolescenților". Pentru cine nu știe, cartea conținea scrisori ale adolescenților, confrunțați cu drame. Drame adevărate, spuse în cuvinte simple, dar grave, așa cum, credeți-mă, simt nevoia uneori să vorbească adolescenții, jertfindu-și ultimele fărâme de naivitate în încercarea de a ține piept vieții.

Cartea a trecut pe la fiecare copil, se jerpelise și aducea deja a ofrandă, înainte de a se pierde cu totul. Pentru că, da, nu am recuperat-o, a rămas pe nu știu a cui noptieră și am considerat-o sacrificată pe altarul orei de dirigenție. De ce zic "altar" – fiindcă niciodată orele de dirigenție nu mi-au ieșit atât de speciale ca atunci. Citiseră aproape toți *cartea-ofrandă și conveniserăm să alegă ei o scrisoare din ea ca punct de plecare pentru discuțiile noastre.*

A venit rândul unei scrisori, în care o fată de vârsta lor (15-16 ani) se plângea că între ea și părinți e o barieră de netrecut, iar conflictele cu mama sa o aduseseră la disperare. Nu spun noutăți – conflictul dintre generații va exista întotdeauna, dar, când el capătă nume și prenume, atunci e grav. Despre asta am început să vorbim atunci, în tihnă, după cum și cât simțea nevoia fiecare să spună, fără să forțăm pe cineva.

Ne-a surprins pe toți când Larisa a intervenit, pentru că ea era, de regulă, extrem de tăcută. Prefera întotdeauna să asculte, fără să intervină, aparent indiferentă la ce se spune, trădând-o din când în când faptul că devenea mai luminoasă sau mai încruntată, ca un barometru al emoțiilor ce însoțeau fiecare mărturisire a vreunui coleg sau colegă.

Când a început să vorbească, a fost ca o cascadă. Monologul ei, căci nu voia păreri, ci doar voia să spună cuiva, nu trăda cine știe ce secrete, ci doar clasicele *mama nu mă înțelege, tata nu-mi dă voie să ies, orice discuție cu mama înseamnă să terminăm cu ceartă și să-mi reproșeze notele de acum o mie de ani, tata nu are încredere în mine, mama ar trebui să-mi ia apărarea, nu?, mama, deși ne despart mai puțin de 20 de ani, nu vorbește nimic cu mine, tot ce spun eu e greșit, și din nou mama nu mă ascultă, mama mă ceartă din nimic, mama nu mă înțelege, mama țipă la mine... De la primul cuvânt, Larisa a început să plângă, dar asta nu a oprit-o, dimpotrivă, ca o cascadă, plângea și își prăbușea cuvintele printre lacrimi, iar noi o ascultam înlemniți, nu pentru ceea ce spunea (lucruri asemănătoare mai fuseseră spuse), ci pentru că Larisa își arăta sufletul, spărgând pentru prima dată gheața timidității/ indiferenței sale, lăsându-ne deschisă ușa către ea.*

Când s-a sunat de ieșire și cineva a ieșit în pauză, am descoperit că la ușa clasei, plângând, stătea mama Larisei. Venise de suficient timp încât să audă prin ușa închisă tot ceea ce fiica ei ar fi vrut să-i spună și nu îndrăznise.

Într-un film, cred că asta ar fi o scenă neconvingătoare (ca să nu zic proastă), dar știți cum se spune, "viața bate filmul". Între mamă și fiică s-a deschis atunci o ușă. Nu știu dacă în timp a rămas așa, pentru că, vedeți, noi, profesorii (diriginții), găsim uneori – cu voia sau fără voia noastră – cheile potrivite, dar unica forță de a deschide ușa între copil și părinte se află acolo, acasă la ei.

(text preluat de pe

<https://cameliasapoiu.blogspot.com>)

ELENA-ALINA GRECU

Profesor dr. de limba și literatura română, gradul didactic I, Școala Gimnazială „Nicolae Labiș”, București, sectorul 3; membru al corpului național de experți în management educațional; membru A.R.P.F. – *Association Roumaine des Professeurs de Français*, filiala Argeș; membru activ în Asociația Specialiștilor în Educație *Magistrum*, Iași; scriitoare; membru al Uniunii Scriitorilor din România. Colaborator, ziarul *Argeșul*, Pitești, revista *Destine*, București, revista *Clipe albastre*, București, revista *Contraste Culturale*, Giurgiu, revista *eCREATOR*, revista *Amprentele sufletului*, revista online de poezie *Parnas XXI*, revista școlară *Pe-un fluture-n zbor./ Pe aripi călător*, nr. 5, Școala Gimnazială Nr. 2 Caracal – Olt, revista *Universul Școlii „Nicolae Labiș”*, București, revista *Albanezul*, București, 2022; membru

fondator, Biblioteca Românească din Canada; membru *IMAGINES* Facultatea de Litere, Universitatea din Pitești – Centrul de cercetări asupra imaginarului. Text, discurs, comunicare (Director: Prof. univ. dr. Alexandrina Mustățea); membru legitimat, Societatea Culturală *Destine*, București; redactor, revista *Tabacariana*, Bacău, 2009; membru în echipa de redacție, *Light and life: culegere de texte literare susținute la Conferința Națională Light and Life (2015) și Simpozionul Național cu participare internațională din cadrul proiectului eTwinning ARMONIA NATURII (2016)*, Iași, Editura PIM, 2016, revista de creații literare *Condeiful fermecat*, nr. 5 din 2021, nr. 6 din 2022, Galați, Editura Olimpias, 2020; partener al proiectului educativ-cultural *ImaginaRo*, Japonia, 2016.

AER DE PRIMĂVARĂ

Început de tinerețe;
 Ochii senini are cerul,
 Cuceritor e zâmbetul.
 Început de tinerețe;
 Vânt, un gest plin de finețe,
 Cald, luminos e pământul.
 Început de tinerețe;
 Ochii senini are cerul.

GRĂDINA DE POMI

Grădina de pomi, zbor voios,
 Armonie de sunete,
 Doar de roz și alb capete,
 Grădina de pomi, zbor voios,
 Fluturașul de flori setos,
 Albul umblet se ivește,
 Grădina de pomi, zbor voios,
 Armonie de sunete.

JOCUL

Ochi de vânt vioi și frumoși
 În strălucit văzduh zărim,
 Ușorul sunet auzim,
 Ochi de vânt vioi și frumoși!
 Legănați arborii făloși
 De păsări, cirip! auzim,
 Ochi de vânt vioi și frumoși
 În strălucit văzduh zărim.

LA NOI

Primăvară-n cărticică,
 Iarnă pe câmp, munte și deal,
 Fluturi cu albul ideal,
 Primăvară-n cărticică;
 Grațioși și voioși joacă
 În vânt - cânt vesel - boreal,
 Primăvară-n cărticică,
 Iarnă pe câmp, munte și deal.

TIMP DE REPAUS

Afară luciri de soare,
 Ca tăiate pe cer, pământ,
 Zbor de pasăre, chip de cânt,
 Afară luciri de soare;
 Aer de-aur întregi ore,
 Picur de pace pe pământ,
 Afară luciri de soare,
 Ca tăiate pe cer, pământ.

CULORI

Asprul gri de aprilie
 În aer, pudra cenușii,
 Închide-auroase fâșii
 Asprul gri de aprilie!
 Verde trist parcă adie,
 Frig fin în afara ușii,
 Asprul gri de aprilie
 În aer, pudra cenușii.

MIREASMA

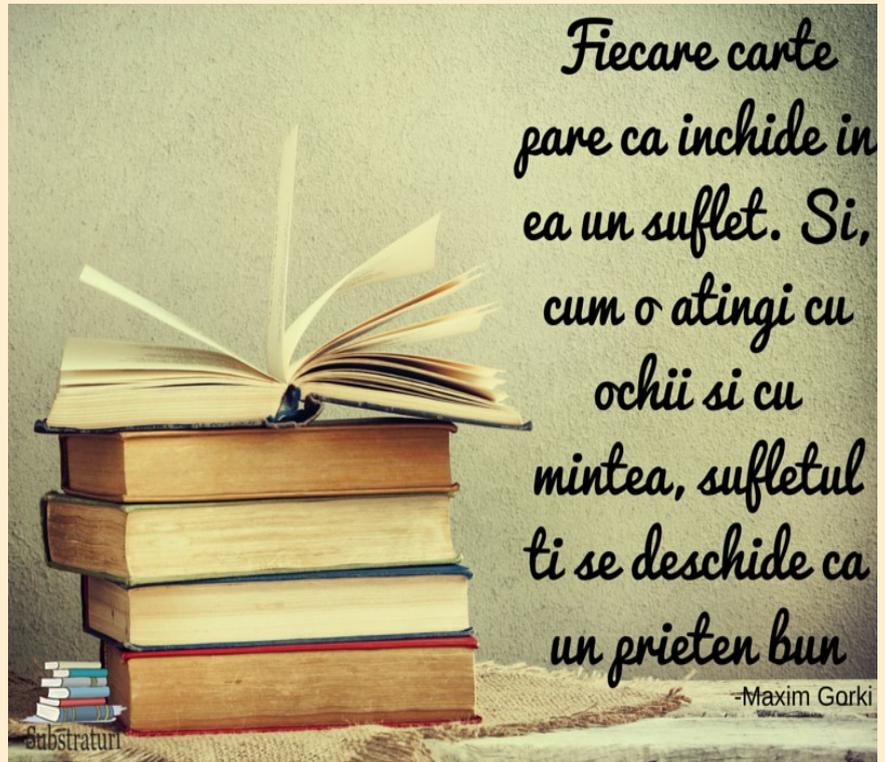
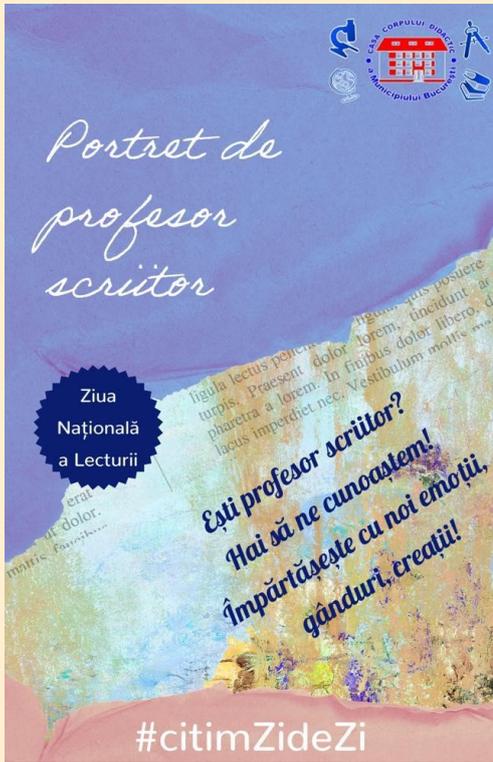
Parfum verde de arbore
 Parc-adie, parcă-l mângâi;
 Mov, roz și galben de lămâi,
 Parfum verde de arbore;
 Parfum rafinat de floare
 Sub boltă plutește dintâi,
 Parfum verde de arbore
 Parc-adie, parcă-l mângâi.

ZÂMBET ÎMBĂTĂTOR

Grădina lui mai, un smarald,
 Bucuros și splendid surâs,
 În al zilei dulce, mut râs,
 Grădina lui mai, un smarald;
 Ales parfum e-aerul cald,
 De-nvolt bujor și crin surâs,
 Grădina lui mai, un smarald,
 Bucuros și splendid surâs.

VÂNTUL CÂNTÂND

Un glas puternic e vântul
 Și-n soare sclipitor de-aur,
 Pe buze-mi cânturi dulci flutur',
 Un glas puternic e vântul;
 Tremură pe pomi veșmântul,
 Firave flori din cap scutur',
 Un glas puternic e vântul
 Și-n soare sclipitor de-aur.

www.ccdbucuresti.org

Atelier Didactic—CCD București

CASA CORPULUI DIDACTIC
A MUNICIPIULUI
BUCUREȘTI

Prin tradiție, pentru viitor!

Adresa redacției
Splaiul Independenței Nr. 315 A
Sector 6, București
Telefon: 021.313.49.01
Fax: 021.313.49.27

Adresa de email:
atelier.didactic@ccdbucuresti.org

REVISTA ATELIER DIDACTIC

EDIȚIE ON-LINE

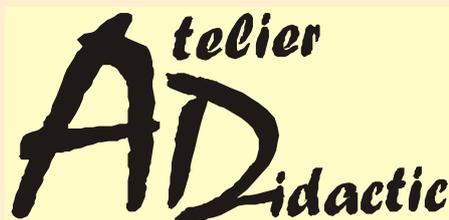
ISSN 2501-1901

ISSN-L 1583-6584

ECHIPA DE REDACȚIE A REVISTEI ATELIER DIDACTIC

Director: Nicoleta Briciu
Redactor șef: Laura Rudeanu
Corector: Gabriela Bărbulescu
Publisher online: Alexandru Andi Oprea

Responsabilitatea pentru conținutul articolelor aparține în totalitate autorilor.

Editura Atelier Didactic

Coordonator Editura Atelier Didactic: Laura Rudeanu